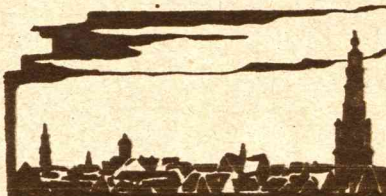

Tienduizenden
gezinnen kijken naar
dit vakje. Het is
beschikbaar
voor fraaie
reclame.

*

Inlichtingen bij
WERFKRACHT
Instituut voor
Commerciele propaganda
Bezuidenhout 76 te
's-GRAVENHAGE
Tel. 71622.

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Uw
advertentie
kan hier staan en
rijke vruchten
voor uw zaak
afwerpen.

*

Inlichtingen bij
WERFKRACHT
Instituut voor
Commerciele propaganda
Bezuidenhout 76 te
's-GRAVENHAGE
Tel. 71622.

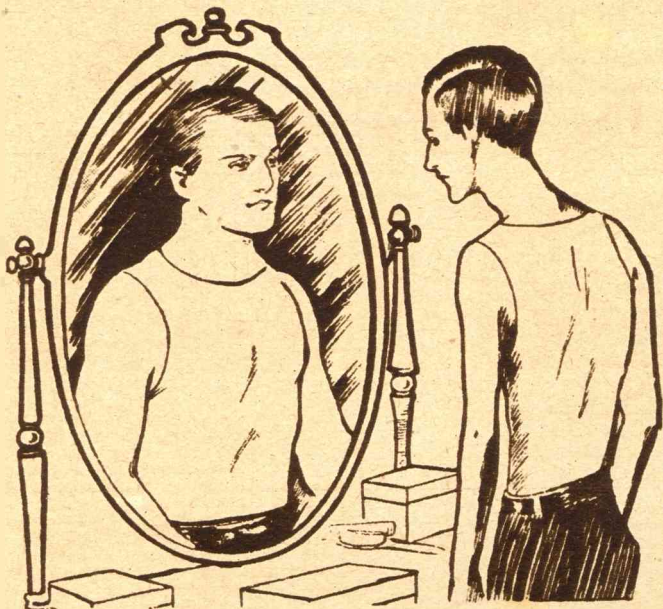
Dat er ook na een winter, die er niet geweest is, weer lente komt, konden wij deze week in Beverwijk zien, waar de bloemen in zeer groote hoeveelheid te aanschouwen waren. In den loop der jaren heeft Beverwijk zich een eerste plaats op de bloemenmarkt weten te veroveren.

Hoe wordt men flink en aantrekkelijk.

Een nieuwe ontdekking, welke krachtige, robuuste mannen en mooie, gezonde vrouwen vormt.

Sargol verhoogt Uw gewicht, kracht en levenslust
Neemt een proef.

Speciaal voor magere personen.

Uw spiegel toont, beter dan woorden, de gunstige verandering, welke bij een gewichtstoename van 10 à 12 pond verkregen kan worden.

Zoudt gij over Uwe persoonlijke verschijning niet meer tevreden zijn, indien gij 10 à 12 pond meer zoudt wegen. Zoo ja, dan moet gij Sargol probeeren; dit zal U schoonheid geven en gevulde lichaamsvormen. Jaren reeds is Sargol het hulpmiddel om mannen tot sterke, krachtige personen te herschapen en om aan vrouwen elegante lichaamsvormen te geven! Het is ongetwijfeld de doeltreffendste voedingsprikkels die tot heden uitgevonden is. Sargol verhoogt het gewicht doordat het nieuwe cellen vormt; het zorgt dat het voedsel volkomen omgezet en opgenomen wordt en vermeerdert daardoor het aantal bloedlichaampjes, met als resultaat stevige spieren, gezond vleesch en gevulde lichaamsvormen.

Geeft aan magere, ondervoede personen de macht om behoorlijk alle voedsel om te zetten en binnen 14 dagen zult gij hun niet meer herkennen, zoo zullen zij gezond geworden zijn. Sargol is een schoonheidsmiddel, omdat door het gebruik de lichaamsvormen gevuld en de zenuwen gesterkt worden. Mannen verhoogden de energie, die van hunne zenuwen geveerd wordt en komen in gewicht aan. Indien gij eenige ponden in gewicht wilt toenemen of indien Uw arbeid de sporen draagt van gebrek aan zenuwkracht of vitaliteit, wendt U dan tot Uwen apotheker of drogist en vraagt hem een doos Sargol die slechts f 1.75 kost. Een Sargolkuur, 6 dozen voldoende voor 6 weken, kost totaal f 9.—

Indien niet voorradig bij Uwen leverancier stuur dan postwissel aan de
SARGOL Cy, Prinsengracht 983, Amsterdam.

Te Amsterdam o.a. bij v. Tuyll, Cleban & Co., A. D. den Boer.

Ook
in den Winter

moet u WRIGLEY's
P.K. Kauwbonbons ge-
bruiken.

Zij behoeden u voor
besmetting van mond
en keel en voorkomen
verkoudheid.

Zorg steeds
een pakje bij
u te hebben.

UW ADRES VOOR DE FEESTDAGEN:

BETLEM'S WILDHANDEL
N. Z. VOORBURG WAL 57-59. TEL. C. 1515.

EIGEN MESTERIJ:

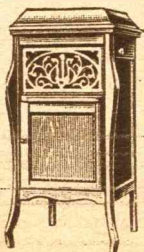
Meerlaan 111, Sloterdijk - Tel. 29611

**AMBACHTS- EN HANDELS-
ONDERWIJS PER BRIEF**

VOOR: Timmerl., metsel., smid-bankw., schilder, meubelm., chauffeur-monteur, wagenmaker, machinist, loodgieter, verwarmingstechn., electrotechn., werktuig., bouwkunde, koeltechn., alles met berekeningen.

VOOR: Boekh., handelscorresp., Fransch., Duitsch., Engelsch. Opl. alle examens, ook voor kommissies, politiedipl. en onderwijzer. Prosp. en proefles gratis.

ITMO, Amsterdam, P. G. Hooftstraat 125 j.

Model A
f 100.—

GRAMOPHON f 5.— p. maand

(als teekening)

met 20 nummers (10 platen)

Vraagt gramophoncatalogus No. 167

Fabriek van Muziekinstrumenten

N.V. HEES & Co., Delft

Van den nood een deugd gemaakt. — Willen we even gaan zitten, juffrouw?

VOORSCHOTTEN

aan Ambtenaren
en Beambten.
Geen rente, noch
kosten vooruit.

Coulante voorwaarden
CENTR. CREDIET-
EN SPAARBANK
te Amsterdam.

Keizersgracht 302—304

BAD met Geyser f 120.—

F. H. TER SCHIPHORST

SPECIAAL op sanitair gebied

N. Heeregracht 215 bij de P.H.-
Kade - Amsterdam - Tel. 45265

Heeft U al eens met
ons gesproken over
advertenties in

DE STAD
AMSTERDAM?

N. MEUBELTRANSPORT
V. H. VAN **HULST**
ALEXANDERPLEIN 1
TEL 13052 DEN HAAG
VERHUIZINGEN
OVER LAND EN ZEE
BEHANGERIJ
STOFFEERDERIJ
GARDE - MEUBLES

**Nederlanders,
dit is Uw bus!**

Neem eens proef met deze
ouderwetsche goede cacao.

Vraagt Uw winkelier.

2 ponds bus		f 1.50
1 "		0.80
1/2 "		0.42
1 ons		0.18

**Bensedorp
Goudmerk**

Al onze abonnees zijn GRATIS verzekerd tegen ongelukken (f 2000, f 600, 300, f 60, f 30). Niet alleen bij ongelukken, die voortvloeien uit een ongeval met enig vervoermiddel, doch bij ALLE ongelukken VAN WELKEN AARD OOK, vermeld in onze voor alle abonnees bindende polisvoorwaarden, die op aanvraag gratis worden toegezonden.

REDACTIE EN ADMINISTRATIE: KEIZERSGRACHT 234 - TEL 71622

ABONNEMENTSPRIJS:

Per week 12½ cent; Per kwartaal f 1.62½ bij vooruitbetaling (per post f 1.75). Voor het buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. VOOR ADVERTENTIËN wende men zich tot „Werkkracht“, instituut voor commerciële propaganda, Bezuidenhout 76. Telefoon 71622 Den Haag, of tot de administratie van dit blad.

Aangifte van een ongeval moet, op straffe van verlies van alle rechten, geschieden uiterlijk binnen driemaal vierentwintig uren na het ongeval

HET VERLATEN KASTEEL

VRIJ NAAR HET ENGELSCH VAN IRVIN SELLER, DOOR W. N. STUIFBERGEN.

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Signa Grenville komt als wees bij haar oom en tante Podswell inwonen. Beiden zijn hartelooze menschen en Signa voelt zich geenszins aangetrokken tot hen. Met Archie, het zoontje van Rector Podswell echter, wordt zij goede vrienden. Deze vertelt haar dan op zekeren avond, dat in de nabijheid van de Rectory een prachtig slot gelegen is, Northwell Grange geheeten. De eigenaar Lord Delamere vertoefte in het buitenland en het kasteel staat nu verlaten. Kort daarna weten Signa en Archie in de tuinen van de Grange te komen, en daar aan de baai ontmoet Signa een jongeman, Hector Warren geheeten en die, naar blijkt, haar overleden vader heeft gekend, over wien hij nu met haar spreekt. Deze Hector Warren brengt dan een bezoek aan Rector Podswell, en heeft een introductie van Lord Delamere bij zich waarin deze hem het recht geeft te doen met het kasteel wat hij wil. Als hij vertrokken is herinnert de rector zich, dat hij den volgenden dag een diner geeft en na eenige overweging met zijn vrouw wordt Signa naar de Grange gezonden om Hector Warren uit te noodigen. Hij neemt de uitnodiging aan en laat Signa dan de schilderijengalerij zien. Op den avond van het diner maakt Signa kennis met Lady Rookwell, een vreeselijke oude dame die alles zegt wat maar in haar gedachten komt, en Sir Frederic Blyte. Lady Rookwell meent dat Hector Warren een operazanger is en vertelt vervolgens het gezeischap dat Lord Delamere in Zuid Frank-

rijk geduëlleerd heeft met een boer om een meisje, dat hij aan den boer ontfroofd had. Lord Delamere doodt volgens Lady Rookwell den boer, en Signa bemerkt tot haar verwondering dat Warren niets zegt om z'n afwezigen vriend te verdedigen. Signa wordt dan door Sir Frederic Blyte uitgenoodigd het park te komen bezichtigen. Echter beloofde zij eerst aan Hector Warren met hem een wandeling te maken. Hector Warren stelt haar voor een zeiltochtje te maken. Signa en Archie niet aan het stormweer bloot te stellen, zoekt hij schuilplaats op een verlaten eilandje. Bij terugkomst vinden Signa en Hector Sir Frederic in de rectory. Hij is woedend op Hector, die hem echter fluitjes op zijn plaats weet te zetten. Aan een dinertje bij Lady Rookwell vertelt deze dat ze een brief heeft ontvangen van haar vriendin Laura Dervent, die haar vertelt in Casalina Lord Delamere ontmoet te hebben die haar, op haar verzoek om het kasteel te mogen bezichtigen, vrijheid gaf er over te beschikken zolang zij wilde. Na het diner gaan, door een samenloop van omstandigheden, Sir Frederic en Signa samen den tuin in. Sir Frederic doet een aanbod, maar wordt door Signa geweigerd. Lady Blyte doet haar zoon dan het voorstel Signa enkele dagen op het Park uit te noodigen, terwijl Sir Frederic naar Londen gaan zal. Beiden denken dat Signa spijt zal krijgen van haar weigering. Echter verrast Sir Frederic haar op een avond als ze alleen in den tuin is en weigert haar te laten vertrekken.

Een typische foto van een visscher, genomen van een voorbijkomende mailboot. De man is juist bezig zijn net te laten zakken.

Zij voelde haar hand op zijn arm trillen.

„Ik strompelde in het maanlicht verder, totdat ik bij den toren kwam en naar boven keek, toen ik uw stem hoorde, maar genoeg! Laten we er niet meer over praten. Denk maar, dat het een afschrikwekkende droom is! En nu — hoe kwam het, dat u hier was?“ en hij keek haar aan, met teedere, ernstige bezorgdheid.

„Ik was op bezoek in het Park; Lady Blyte noodigde me uit — Sir Frederic was er niet,“ zij huiverde bij dien naam, „zij voelde zich zoo alleen en vroeg me te komen.“

„Ik begrijp het,“ zei hij met zachte stem. „En zij — zij wist niet, dat hij er was?“

„Nee, nee, duizendmaal neen! Daar ben ik zeker van,“ zei Signa ernstig. „En — wat zal ik nu moeten doen? Ik kan niet naar het huis teruggaan!“ en zij sloeg haar oogen naar hem op, nu werkelijk ontsteld.

„Nee, natuurlijk niet,“ zei hij kalm. „Weet u den vlugsten weg door het Park naar de Rectory?“ vroeg hij, alsof het de natuurlijkste vraag ter wereld was.

Signa schrok ervan.

„Wat zullen ze wel zeggen?“ Zij keek naar de maan, die nu hoog aan den hemel stond.

„Wat ze zullen zeggen bij uw terugkomst zoo laat in den nacht, door mij begeleid?“ zei hij op die kalme, beheerschte manier, die elke vrouw wel vertrouwen moest inboezemen. „U moet dat aan mij overlaten. Ik zal het wel uitleggen...“

„U zult toch niet vertellen...“

„Vertelt iemand soms zijn slechte droomen?“ vroeg hij met een ernstigen glimlach. „Nee, u zult het aan mij moeten overlaten. Bent u nu sterk genoeg om verder te wandelen?“

„Ja,“ antwoordde ze eenvoudig.

Ze wandelden langs het smalle pad zonder verder te spreken. Signa trachtte nog met enkele woorden hem te bedanken, maar het lukte niet. Een opwelling, half genot, half smartvol, kwam in haar op en zij verbeeldde zich bijna, als zij naar den met sterren bezaaiden hemel opkeek, dat ook dit een droom zou zijn en ze ontwakend zou bemerken, dat hij verdwenen was. Zij kwamen nu bij een open plek bij een bank en zonder iets te zeggen, bracht hij haar ernaar toe.

„U moet even rusten,“ zei hij vriendelijk.

„Ik ben niet moe, werkelijk niet. En — en ik ben bang, dat het vreeselijk laat is,“ en zij glimlachte, maar ging toch zitten.

Hij stond naast haar en keek op zijn horloge.

„Het is nog niet zoo laat, nee. Ik zeg niet, hoe laat het is,“ voegde hij eraan toe, toen zij wilde spreken. „Wat scheelt eraan?“ want zij bukte voorover en uitte een zachten kreut

„Uw hand?“ riep ze.

Hij keek naar zijn uitgestrekte hand, die deerlijk gehavend was en met bloed besmeurd.

„Niet zoo erg,“ zei hij met een glimlach. „Werkelijk niet,“ en hij zocht zijn zakdoek.

„Ik heb hem zeker laten vallen,“ mompelde hij en hield de verwonde hand op zijn rug.

Met een vlugge beweging nam Signa haar zakdoek en neerknielend, haalde ze dezen door het met dauw bedekte gras, dan legde ze voorzichtig haar hand op zijn schouder en trok zijn hand naar zich toe.

„Nee, nee!“ zei hij schor, bevend door haar aanraking, maar glimlachend overreedde zij hem en teeder veegde ze het geronnen bloed weg, dan wond ze den zakdoek om zijn hand.

„Dank u wel! Maar u heeft uw mooien zakdoek heelmaal bedorven.“ Plotseling stopte hij en keek een anderen kant op.

„En mag ik dat niet voor u doen, terwijl u zooveel voor mij heeft gedaan?“ vroeg ze verwijtend. „Denkt u, dat ik niet weet, wat u al voor mij gedaan hebt en nog zou willen doen? U zou uw leven gewaagd hebben —“ Haar stem begaf haar, maar ze trachtte zich te beheerschen. „U zou van dien afschuwelijken toren zijn gesprongen, om me te redden en zou ik dan dit nog niet mogen doen!“ Ze zuchtte, lachte dan zacht. „Laat mij mijn gang gaan.“

Hij draaide zich om en keek haar aan, maar zij moest haar oogen voor zijn hartstochtelijken blik neerslaan.

„Nee, wacht — wacht een oogenblik, Signa —“ Hij ging niet verder en terwijl hij zich omwendde, strekte hij zijn hand met een smeekend gebaar naar haar uit. „Signa, wil je naar me luisteren? Ik heb je iets te vertellen.“ Ze zei niets, maar keek hem aan, met een vluggen, angstigen blik. „Ik voel, dat ik niets moest zeggen — juist, nadat ik je een kleinen dienst bewezen heb, nu, terwijl ik op je dankbaarheid aanspraak zou kunnen maken — maar Signa, ik

heb er deze weken steeds aan gedacht. Ik heb de woorden wel duizendmaal herhaald. Kan je niet raden, wat ik bedoel? Ik heb haar lief, ik heb haar lief! Signa, ik heb je lief!“

Als hemelsche muziek klonken de woorden haar in de ooren. „Ik heb je lief!“ fluisterde hij, zich over haar buigend, met een bleek bezorgd gezicht. „Van den eersten dag, dat ik je zag — daar bij de zee — dacht ik aan je. Toen ik je lief gezicht op dien dag voor den eersten keer zag, wist ik, dat je de vrouw was, die ik zocht en vanaf dat uur is mijn liefde zoo toegenomen, dat ik er door overweldigd ben. Och lieveling — als je eens wist, hoe waarachtig ik je liefheb, zou je me zelfs uit medelijden beminnen. Ik ben je niet waard en toch moet ik spreken, Signa, — och kon ik het verleden maar terugroepen — ik ben zoo door

de wereld besmet, dat mijn liefde niet waard is door een vrouw aangenomen te worden, vooral door jou niet, en toch als je maar aan mij wilt blijven denken, als iemand, die zijn geheele leven voor je wil geven, dan — o, dan —“

Hij hield op en zijn gelaat werd doodsbleek. „Geef me je antwoord,“ zei hij tenslotte, toen ze bleef zwijgen. „Ik — ik kan het wel verdragen, al zou het de bitterste teleurstelling voor me zijn.“

Bevend, maar met een levendige vreugde hief zij haar oogen op en keek hem aan.

Een oogenblik leunde hij over haar heen, te verward om dien blik te begrijpen, dan legde hij zijn hand op haar schouder.

„Signa!“

Ze liet haar hoofd op zijn arm zakken.

„Oh, mijn lieveling!“ zei hij heesch.

Signa hief haar hoofd op en keek hem tevreden aan. Zij maakte haar hand uit zijn omarming los en een bloos bedekte haar gelaat.

„Signa,“ zei hij langzaam en ernstig. „Laat er gebeuren wat wil, maar vergeet nooit, dat ik je met hart en ziel bemin, Signa!“

Ze glimlachte.

„Dat weet ik; ik voel het. Ik zal er altijd aan blijven denken, dat je het me dezen avond verteld hebt. Maar wat zal tante Podswell wel zeggen?“

„Tante Podswell,“ antwoordde hij, „zal zich op het oorlogspad wagen en naar mijn schulp dorsten; er zal gramschap zijn in de Podswell wigwam, als bekend wordt, dat de „belle“ van Northwell zich aan den gehaten Hector Warren heeft gegeven. De storm van den vorigen dag zal niets zijn, vergeleken bij den orkaan, die ons staat te wachten.“

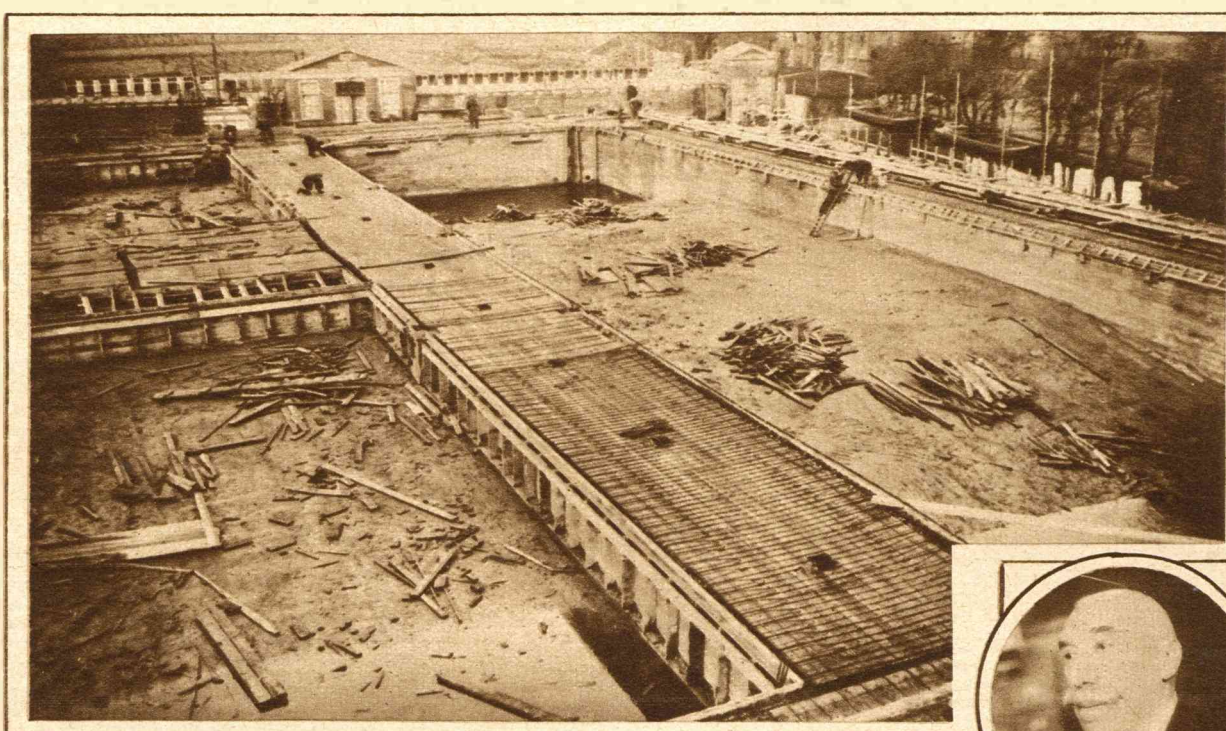
„Ja, als ik nog aan dien storm denk!“ zei Signa. „Maar ik geloof niet, dat mijn tante —“

„Nee? Denk je, dat ze mij met open armen zal ontvangen, mij, een armen onbekende, een avonturier, een vermoedelijken opera-zanger!“

No. 14

Bij de Ned. Aziatische Handel Mij. is een twee meter hoog antiek bronzen beeld van Padmapani, een schitterend staal van Oostersche kunst, te zien.

De in aanbouw zijnde nieuwe zweminrichting aan de Houtvaart te Haarlem. Rechts het groote bassin, dat een afmeting krijgt van 50 x 15 x 4; links de kleinere.

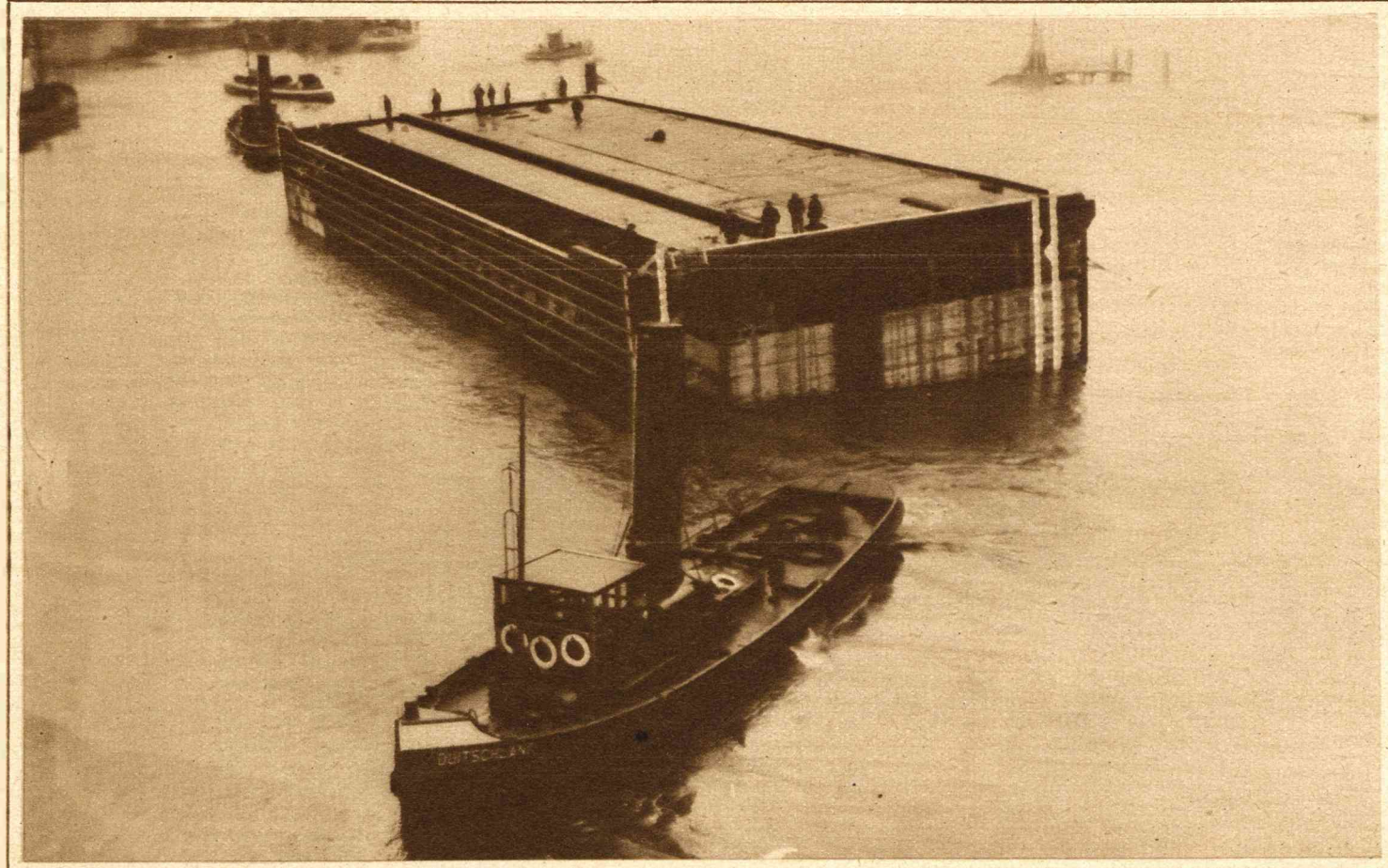
Te Amsterdam is op 71-jarigen leeftijd overleden de heer B. W. van Vloten, die in sportkringen welbekend was. Hij was ere-lid der Kon. Ned. Zeil- en Roei-vereening, ere-voorzitter van den Kon. Ned. Schaatsenrijdersbond, benevens ere-lid van de Amsterdamse IJclub en de Kon. Amst. Roei- en Zeilvereeniging „De Hoop.”

Iedereen in Haarlem kent de Meyerink-uitvoeringen, de uitvoeringen ten bate van het Lighal-fonds, waarvoor de heer Meyerink jarenlang krachtig gewerkt heeft. Nu heeft hij echter gemeend, zijn arbeid aan jongeren te moeten overlaten — de laatste voorstelling onder zijn leiding heeft de vorige week plaats gehad.

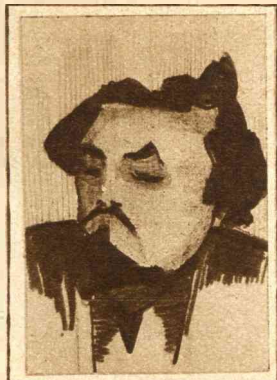
Den ten Februari was het

In ons tweede blad vindt men eenige foto's van het te water laten van de eerste der reusachtige roldeuren voor de nieuwe sluis te IJmuiden, die van Burgerhout's werf te Rotterdam is te water gelaten. Hierboven geven wij nog een foto van het wegslepen der deur door een viertal sleepboten, waaruit men een goeden indruk krijgt van die geweldige afmetingen dezer meer dan vijftig meter lange en 7 M. dikke deur.

50 jaar geleden, dat de bekende opera- en concert-zanger Van Duinen, die bovendien in den handel zeer bekend is, 50 jaar lang de Amsterdamsche koopmansbeurs bezocht.

TOONEELPRAATJE

Paul Huf als Feréol.

Het nieuwe stuk van het Vereenigd Tooneel is „De Dictator”, van Jules Romain, waarvan eerst kort geleden ook de première in Parijs ging, waaruit we mogen afleiden, dat onze tooneelgezelschappen zich haasten, ons het „allernieuwste” voor te zetten. Jules Romain, de geestigetooneelschrijver, wiens structuur vooral aan Molière doet herinneren door de zeer sterk doorgevoerde typeeringen, heeft reeds een groote bekendheid in Nederland en niet het minste door het fijn-geestige en daarbij zoo zot komische dokter Knock, waarin veel kostelijke gedeelten zijn, al is de makelij van het stuk dan wel al te doorzichtig en te open gewezen. Het spel krijgt voor dezen tijd echter een meer dan gewone betekenis, — al is het dan ook geen wegwijzer — doordat Romain twee krachtmenschen tegen elkaar zet: Feréol, den absoluten anarchist en Denis die regeeren wil in den meest uitge-

Jules Romain.

DOOR FRANS MEIJER

breiden zin, de teugels in handen wil houden als „de dictator”. Naast hen, maar reeds op het tweede plan staat de zwakke koning, die echter met de beide anderen het stuk moet steunen. Verbeek speelt den dictator, Paul Huf gaf een mooie levende creatie van den fellen anarchist, Cees Laseur gaf den koning. Het hinderde in de opvoering eenigszins, dat er iets wankelde in de groote lijn: hoe het stuk het best gespeeld kan worden. Sommige gechargeerde types brengen het in den kluchttoon, de lange gesprekken tusschen het drietal brengen het in de tooneelspeel-sfeer. Maar als men Dr. Knock kent van denzelfden schrijver zal men heel gauw geneigd zijn, deze wispelturigheid op den hals van den schrijver te schuiven, zoodat wij de regisseuse Betsy Ranucci Beckman een woord van hulde kunnen brengen voor de deskundige en markante ineenzetting.

Betsy Ranucci Beckman.

„Wat geeft het?” zei ze eenvoudig. „Wat zou het geven, al stond de heele wereld op haar kop en „nee” riep. Ik geef er niets om. Maar — maar ben je zoo vreeselijk arm?”

„Arm? Dat is een nogal plooibare uitdrukking. Zeg eens Signa, zou je tevreden zijn, als de vrouw van een armen man?”

„Ja.”

„We zullen niet van honger omkomen. Er zal genoeg zijn voor onze dagelijksche behoeften, Signa.” Zij zuchtte en haar gezicht betrok even.

„Wat scheelt eraan?”

„N-niets. Ja, ik ben wat teleurgesteld.. Ik hoopte — verwachtte, dat je erg arm was.”

„Als een bedelaar?”

„Ja, als een bedelaar! Want dan zou ik juist rijk schijnen en je behalve mezelf nog iets kunnen geven.”

„Ik wist niet, dat je rijk was,” zei hij, even lachend.

„Rijk Hector! Ik heb honderd pond per jaar en het is jammer, dat je niet doodarm bent, maar als je dat wel was —” en zij zuchtte weer.

„Honderd pond sterling,” zei hij peinzend. „Signa, treur maar niet. Een avonturier kan die best gebruiken.”

„Werkelijk?” vroeg ze met levendige belangstelling.

„Ja, zeker. Eerst dacht ik aan een klein huisje —”

„Ja!”

„Maar nu kunnen we een villatje huren —”

Als een paar gelukkige menschen gingen ze samen huiswaarts.

„Alle menschen!” „Groote goedheid!” „Signa!” „Wat is er gebeurd?” „Mijnheer Warren!”

Deze verschillende uitroepen, als een duo tusschen den heer en mevrouw Podswell, begroette het paar, toen zij de Rectory binnentraden; Hector Warren nogal bleek en toegetakeld door het klimmen tegen den toren; Signa, nat door den vochtigen dauw en doodsbleek, maar met een zacht-glanzende licht in haar violet-gekleurde oogen.

Mary, die zich op den achtergrond hield, had den toestand oogenblikkelijk geraden, maar het waardige echtpaar scheen niet snel te kunnen nadenken en uitte met open mond allerlei uitroepen.

„Signa, wat moet dat beteekenen?” wist tante Podswell er ten slotte uit te brengen, langzaam oprijzend en haar shawl met merkbare opwinding vastgrijpend.

Signa zette haar hoed af en zonk neer in een stoel, haar oogen naar den grond gericht, niet uit schaamte, maar nog droomerig nadenkend.

„Wel?” vroeg mevrouw Podswell snibbig, „kan je niet praten. Weet je hoe laat het is? Waar is lady Blyte? Waarom heb je het Park verlaten? En wat — wat —”

„Laat ik de zaak even uitleggen!” zei Hector Warren, zijn hoed neerleggend, met die gemakkelijk-kalme zelfbeheersching, die de arme Sir Frederic zoo geweldig haatte. „Juffrouw Grenville heeft het Park verlaten —”

„Kan ze zelf niet praten?” onderbrak tante Podswell, hem aanstarend. „Joseph, waarom zeg je dan niets?” zich naar den rector wendend, die zich maar over de kin stond te strijken.

„Ik — ahem — ik wou juist zooiets doen, lieve,” zei hij gedwee. „Signa, wat heeft dit te beteekenen? Je — je hebt je tante totaal van streek gebracht. Waarom kom je hier zoo onverwachts en op dit — ahem!” — met een blik op de klok en een plechtig schudden van zijn hoofd — „op dit — eh — werkelijk ongelegen uur?”

Signa hief haar hoofd op, met een poging om zich uit haar zalig droomland in deze onaangename werkelijkheid te verplaatsen.

„Juffrouw Grenville is vermoeid,” zei Hector Warren. „Ik zal de zaak even uitleggen. Daar ik toevallig in het Park was, kwam ik juffrouw Grenville tegen en hoorde van haar, dat zij om redenen, die zij wel zal uitleggen, naar huis wilde terugkeeren. Ik bood me aan, haar te vergezellen en hier is ze nu. Wees niet ontseld, mijn lieve Mevrouw Podswell, er is niets ernstigs gebeurd.”

„Maar het is bijzonder ernstig. Wilt u soms zeggen, dat u dit dwaze meisje heeft verleid op stel en sprong lady Blyte te verlaten — en zonder haarzelf daar in te kennen?”

Hector Warren knikte even ongeduldig met zijn hoofd. Wat hem betrof, gaf hij er niet om, hoe lang de storm zou duren, maar hij zag het neergebogen hoofd naast zich en wilde voor haar het onweer verdrijven.

„Ja precies. Ik ben schuldig mevrouw Podswell. Ik zou het jammer vinden, als u u van streek maakte. Ik geef toe, er is genoeg om zich van streek te maken, maar Signa —”

„Signa,” echode mevrouw Podswell schril, en ze wierp haar hoofd in den nek. „Welk recht heeft u, om mijn nicht bij haar voornaam te noemen, mijnheer Warren?”

„Het recht, dat zij mij heeft gegeven door te beloven mijn vrouw te worden,” zei hij.

„Uw — uw —”, hakkelde mevrouw Podswell, terwijl de rector bloosde en met zijn voeten schuifelde, alsof de vloer hem plotseling te heet was geworden.

„Mijn vrouw,” herhaalde Hector Warren vriende-

lijk. „Ik vind het jammer, dat ik u het nieuws zoo moet berichten, maar ik hoop u morgen mijn aanbod in optima-forma te kunnen doen,” en hij keek naar den rector, die als een visch naar lucht hapte en zijn hoofd schudde. „Totdat —”

„Neemt u me niet kwalijk. Ik kan dien dwazen nonsens niet langer toestaan!” zei tante Podswell. „Ik wil u er even op wijzen, mijnheer Warren, dat deze jongedame onder onze bescherming staat. Mijn echtgenoot en ik zijn voor haar welzijn verantwoordelijk.”

Hector Warren knikte.

„En een gedeelte van onzen plicht — het grootste gedeelte — bestaat daarin, dat we haar niet in handen laten vallen van — van —”

„Een avonturier,” voegde Hector Warren er kalm aan toe.

„U heeft het afschuwelijke woord gezegd, niet ik, meneer en het blijft gezegd.”

„In ieder geval,” zei hij kalm, „laten wij het voor vanavond daarop houden. Mevrouw Podswell laat ik u alleen dit zeggen, ik bemin uw nicht van gansch harte.” Het voorovergebogen hoofd rees even omhoog, en de violet-gekleurde oogen gaven hem een zoo dankbaren blik, dat tante Podswell er bijna razend door werd. „Ik hoop u later meer te vertellen, maar ik verzoek u nu vast te gelooven, dat Signa

Een schitterende foto van een Duitsche herdershond, die met zijn trouwe oogen, vroolijk de wereld inkijkt.

mijn vrouw zal worden. Zij zal niet van besluit veranderen —”

„Een oogenblik, mijnheer Warren!” zei de rector. „Ik moet een opmerking maken, maar — eh — misschien kan Signa beter weggaan.”

Ze bewoog zich niet, maar Hector Warren raakte haar arm aan en opende de deur.

„Nacht, lieveling!” zei hij, toen zij voorbij ging.

„Nu meneer.”

„Ik — eh — wilde even opmerken, mijnheer Warren, dat, hoewel wij — eh — ik ben er zeker van — door uw aanzoek ten eerste vereerd te zijn, toch andere bedoelingen met onze nicht hadden. Misschien weet u niet, dat Sir Frederic Blyte haar — eh — een aanzoek heeft gedaan.”

„Ik weet, dat Sir Frederic Signa een aanzoek heeft gedaan,” zei hij kalm, „en dat Signa hem afgewezen heeft. Ik ben er zeker van, dat niemand ter wereld haar van dat besluit kan afbrengen en ik vertrouw, dat niemand zal trachten, haar belofte aan mij gegeven, te herroepen.”

„Er zal nooit iets van komen!” riep de arme tante Podswell wanhopig uit.

„Ik vertrouw op den hemel, dat het wel zoo mag zijn!” zei Hector. „Kom mevrouw Podswell, Signa heeft zelf een wil en wie zal haar beletten een armen man boven Sir Frederic Blyte te verkiezen? Ik heb haar lief, zooals Sir Frederic maar kan doen en ik zal mijn best doen haar gelukkig te maken. Ik zal lady Blyte vanavond schrijven en, als u wilt toestemmen, zullen we gelukkig zijn, en als u niet wilt toestemmen, wel — dan zullen we ook gelukkig zijn! Maar geloof me, ik verlang werkelijk naar uw toestemming en goede wenschen!”

„Ik wil — er niets mee te maken hebben!” riep tante Podswell uit.

„— Eh — ahem — misschien kunnen we er beter morgen over praten!” zei de rector wanhopig. „Ten slotte is m'n lieve Signa haar eigen meesteres!”

„Zij is een ondankbaar, ongehoorzaam, eigenwijs meisje!” riep tante Podswell uit.

„Zij is het liefste, edelste en gehoorzaamste kind op aarde!” zei Hector.

„Goeden avond, mevrouw Podswell, goeden avond, meneer!” en hij ging naar de hall en legde zijn hand op de kruik van de deur, toen iemand in de duisternis naar hem toe kwam.

„Is de storm voorbij?”

„Bijna,” antwoordde hij. „Goeden avond lieveling, mijn lieveling.”

Toen hij thuis was gekomen schreef hij het volgende briefje aan lady Blyte:

„Waarde Lady Blyte — Met den meesten spoed bericht ik u hiermede, dat juffrouw Grenville weer naar de Rectory is teruggekeerd. Zij vraagt, en ik sluit me geheel bij haar verzoek aan, of u haar vertrek uit het Park en de onmogelijkheid van haar terugkeer zonder verder te vragen en zonder verwijt wilt aanvaarden. Juffrouw Grenville vroeg me u hartelijk te bedanken voor al uw goedheid. Mag ik u verder nog mededeelen, dat zij mij zeer dankbaar en gelukkig heeft gemaakt, door mijn vrouw te willen worden? Ik verblijf, beste lady Blyte

Uw dienstwillige
Hector Warren.”

NEGENTIENDE HOOFDSTUK.

„Maar beste, wat geeft het! Ik zou m'n kalmte maar bewaren! Je zou evenmin een berg kunnen verzetten, als Signa te bewegen van meening te veranderen.”

Het was lady Rookwell die sprak, terwijl haar kleine heldere oogen genoege glinsterden en met een half ondeugenden, half sarcastischen glimlach op haar bepoederd gelaat. Het was een week geleden, dat Signa in gezelschap van Hector Warren naar de Rectory was teruggekeerd en de storm was nu bijna verlopen, maar hoewel de rector en geheel Northwell van lady Rookwell tot kapitein Jenks, zich hadden verenigd met de verlovings tusschen Signa en den onbekende, die voor lord Delamere's bibliotheek was gekomen, was tante Podswell nog steeds teleurgesteld en klaagde. Dat Signa Sir Frederic Blyte niet wilde en wel Hector Warren, was voor haar iets monsterachtigs en onnatuurlijks en bij ieder, die ze ontmoette, klaagde ze steen en been. Dat had ze nu al een kwartier lang gedaan en lady Rookwell, weggezakt in één der fauteuils, had kalm, maar met intens genoegen geluisterd.

„Maar — maar het is vreeselijk en onnatuurlijk!” weeklaagde tante Podswell, haar oogen afvegend. „Let toch op het verschil, lady Rookwell! Ze had lady Blyte kunnen zijn! Ze moet wel dwaas zijn!”

„Ongetwijfeld. Dat zijn de meeste meisjes als ze verliefd zijn. Ik noem het een dwaasheid, en het meelijwekkende is juist, dat het nu ongeneeslijk schijnt; maar het gaat wel over. Het huwelijk maakt de zieke weer gezond. Lieve, neem mijn raad aan, je kunt Signa toch niet bewegen, zooals ik reeds zei. Ze is van het soort, dat hevig door de ziekte, die we nu eenmaal liefde noemen, wordt aangetast. Als het dezelfde uitwerking zou hebben als de pokken, zou Signa vol met putjes zitten. Zij aanbidt den grond, waarop hij loopt. En hij kijkt haar aan, alsof zij een wonder is,” en de oude dame lachte sarcastisch. „Ik ontmoette ze daareven in de laan, ik geloof zeker, dat ze elkaar bij de hand hielden en ze keken allebei hemelsch. Zij is een lief schepsel, nog mooier, dan toen zij hier kwam en wel in staat een man het hoofd op hol te brengen.”

„Ik zal niet zeggen, dat ze niet van elkaar houden,” klaagde tante Podswell, „maar waar zullen ze van leven?”

„Brood, kaas en kussen,” antwoordde hare Hoogheid smalend. „Een uitstekend dieet voor een pas getrouwd paar en zonder gevaar voor indigestie. Mijn beste, het geeft je niets en dat je zoo verwonderd bent, doet me werkelijk plezier. Wel, ik zag het den eersten avond, dat ze samen waren, al aankomen.”

Maar tante Podswell gromde: „Als ik dat vooruit had geweten, zou ik geweigerd hebben hem te ontvangen!”

„Dan zouden ze elkaar buiten ontmoet hebben, of — of wie weet waar en zij zouden samen weggevoerd zijn,” zei lady Rookwell haar troostend. „Huwelijken, lieve, worden in den hemel gesloten — of op een andere plaats, ik denk, dat deze in den hemel zou zijn vastgesteld, en per slot van rekening mag ik dien Hector Warren wel. Hij is knap genoeg, wie weet —”

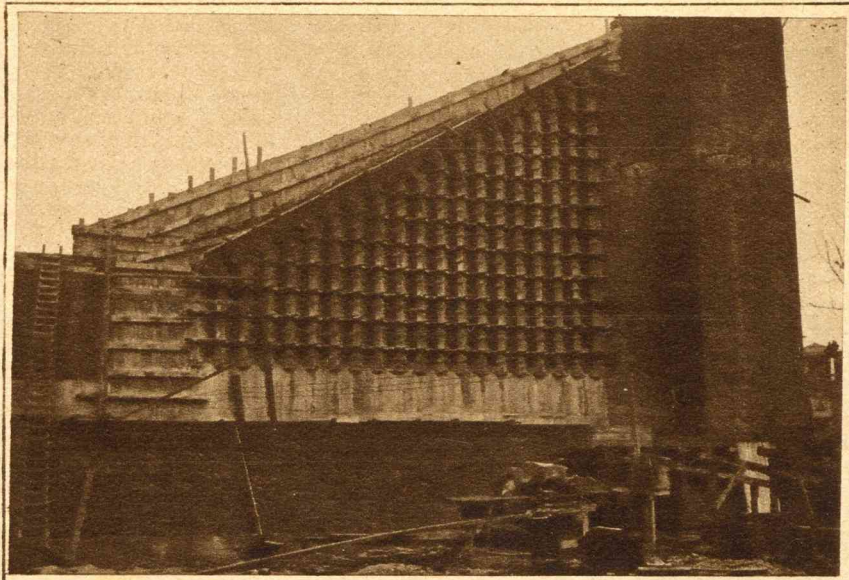
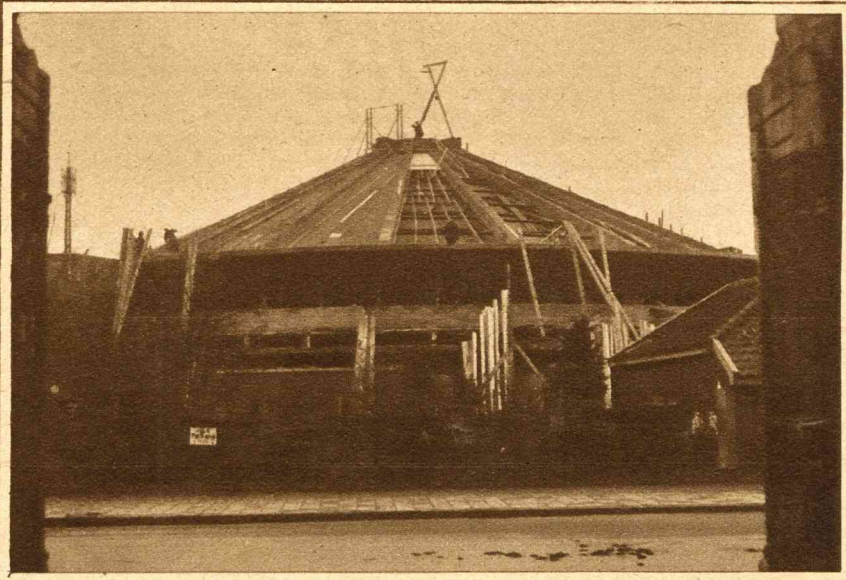
„Schoonheid beteekent nog niet veel!” onderbrak tante Podswell plechtig.

„Zeker lieve, maar ik vind zijn houding als van een prins en hij spreekt als een dichter — of een verstandig man — dat hangt er van af en hij kan in boomen klimmen, een zeilboot besturen en zingen als een engel, mijn lieve, wat wil je nog meer? Geld? Dan zou al het romantische er af zijn. Bah! Ze passen bij elkaar, dat zal ik altijd blijven volhouden en als zij niet genoeg hebben om van te leven, wel dan — dan — wel, hij kan muzieklessen geven en zij den mangel draaien —”

„Oh lieve!” zei tante Podswell. „Zooover zullen ze nog eens komen!”

De verschrikkelijke oude dame grinnikte.

„En zelfs dan zal ze gelukkig zijn, als hij eens

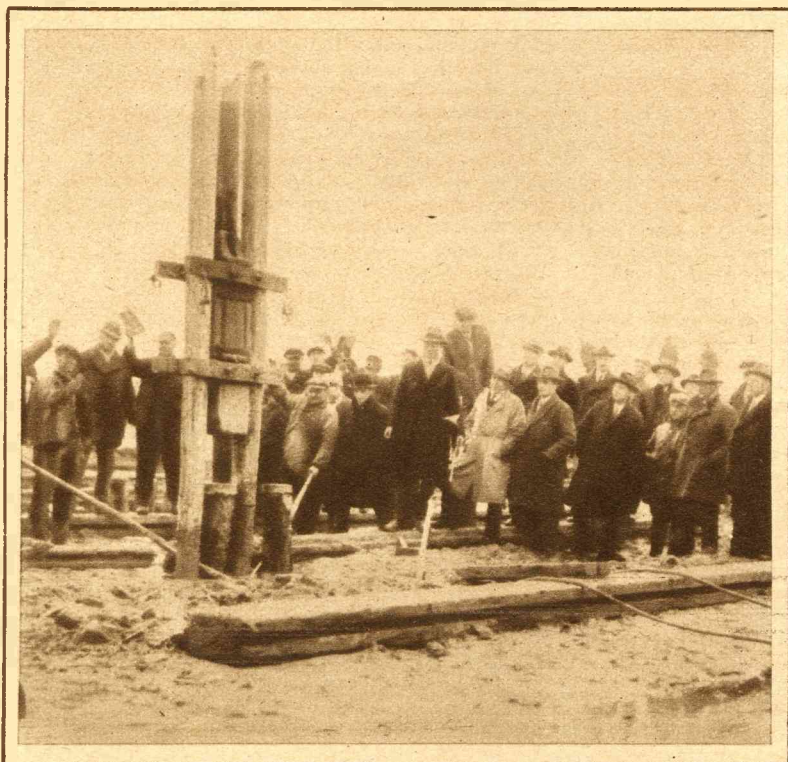

Aan de Tolstraat tegenover de diamantslijperij der firma Asscher is men bezig met het bouwen van een kerk voor de Theosophische Vereeniging. Het gebouw ziet er op het oogenblik meer uit alsof het een draaimolen moet worden, maar enfin, aan die nieuwe bouwvoorde voor een kerk zullen we ook wel weer wennen. Links: Het gebouw aan den voorkant; rechts: Een kijkje aan de achterzijde, waar de zitplaatsen amphitheatres-gewijze worden aangebracht.

STADSNIEUWS

Woensdag 9 Februari zal in het Amsterdamsche Concertgebouw een buitengewoon concert plaats hebben, uitgaande van het Concertbureau Krauss. Het wordt een Hugo Wolf-avond, waartoe hun medewerking verleen: Links, Mia Peltenburg (sopraan); rechts, Louis van Tulder (tenor); midden, Hendrik Andriessen (piano).

Donderdag is de laatste paal voor het nieuwe stadion aan den Amstelveenschenweg, de 4425ste, in den grond geslagen, wat met eenige feestelijkheid gepaard ging. Wij geven hier het oogenblik weer, waarop het blok voor de laatste maal op den laatste paal neervalt.

De begrafenis van prof. dr. J. de Bruin. De stoet, op weg naar de Israëlitische begraafplaats te Muiderberg.

naast haar komt staan en ook een paar slagen doet. Maar ze zullen er zich doorheen slaan, tracht ze maar niet tegen te houden. Dit is mijn raad, dien je natuurlijk niet aanneemt — dat doet niemand. En nu zou ik nog een kop thee willen, lieve, want ik wou wel op de tortelduiven wachten. Ik veronderstel, dat ze wel aanstonds naar huis zullen vliegen."

Tante Podswell zuchtte diep „ja" en belde voor thee.

„Ik geloof, dat ik een kleine verrassing voor hem heb," zei lady Rookwell, grinnikend en knikkend over haar kop thee.

„Wat voor verrassing?" vroeg tante Podswell nieuwsgierig, maar lady Rookwell schudde haar hoofd.

„Wacht maar, tot ze hier zijn, lieve — dan behoeft ik het niet twee maal te vertellen. Maar apropos, weet je al, dat Sir Frederic de Groote naar het vasteland is gegaan en het Park gesloten is! Zijn moeder is hem gevolgd, zeggen sommigen — anderen vertellen, dat zij te Londen verblijft houdt. Arme Sir Frederic! — als ooit iemand tot over de ooren verliefd was, dan was hij het wel! Maar dat geeft niet! daar raakt hij wel over heen, zooals dat vroeger ook gebeurde. Ik herinner me wel, dat ik tranen met tuiten hilde, omdat ik niet met Jack Belvoir mocht gaan, maar ik ben er nu wat blij om. Hij was ongeveer even knap, als Hector Warren, maar hij had geen cent en dan zou ik nu mevrouw Belvoir geweest zijn met een tien kinderen. Ja, het is een vreemde wereld — niet mijnheer Warren?"

En zij keerde zich met een ruk om, toen Hector Warren en Signa binnentraden.

„Het is een paradijs, lieve lady Rookwell," zei hij opgewekt.

„Ja, natuurlijk — een gelukkige wereld, niet juffrouw Tortelduif?" antwoordde hare Hoogheid, haar hand naar Signa uitstrekkend. „Geef me een kus. Het is zeker warm buiten, of heb je altijd een kleur op je wangen, lieve? Zet je hoed maar af en laat me je eens bekijken."

Lachend gehoorzaamde Signa en Hector Warren nam haar hoed aan en legde hem op een tafeltje. Hare Hoogheid grinnikte.

„Over twaalf maanden, lieve, zul je zelf wel verplicht zijn, je hoed weg te leggen; of als je 'm aan hem geeft, gooit hij 'm op de sofa, denkt er niet meer aan en gaat er bovenop zitten."

„Zou hij dat?" zei Signa, blozend en lachend. „Wel, ik kan altijd wraak nemen en op zijn hoed gaan zitten. Wilt u nog thee? Het spijt me, dat ik zoo laat ben —"

„Lieve — spreek maar de waarheid — dat staat je veel beter. Je weet evengoed als ik, dat je liever buiten had blijven wandelen! Dat hebben jullie toch gedaan?"

„Ja," zei Hector Warren prompt, terwijl Signa haar verlegenheid trachtte te verbergen. „Het lukt u toch niet, lady Rookwell, u kunt ons niet beschaamd maken — tenminste mij niet. We hadden elkaar een hand gegeven. Dat is een goede oude gewoonte, nu nog in Duitschland. De weg was steil, moet u weten," — ernstig — „en Signa zou kunnen vallen."

„Natuurlijk," antwoordde ze. „Je ziet, lieve," tot tante Podswell, „dat zij het ernstig meenen. Maar kom mijnheer, ik heb nieuws voor u."

„Wat zegt u?" vroeg Hector, zijn heele aandacht eraan wijdend, om Signa een kop thee te overhandigen. „Is er nieuws? Ik dacht dat de aarde stil stond."

„Om naar uw dwaas geluk te kijken, veronderstel ik," antwoordde hare Hoogheid. „Welnu zij draait nog, alsof er geen Hector Warren en Signa Grenville was. Wilt u het nieuws nog weten?"

„Dat hangt er van af," zei hij genoegelijk. „Is het slecht of goed nieuws? Maar tenslotte kan het niet slecht zijn, omdat —" en zijn oogen dwaalden af naar Signa, die door de kamer liep, om het een en ander te rangschikken, zooals alleen vrouwen dat kunnen doen.

„Nee natuurlijk niet, nu trekt u u nergens iets meer van aan. Koningen kunnen weggejaagd worden en tronen verdwijnen, maar niets doet u, omdat u hand in hand met die andere onnoozele bloed kunt rondwandelen."

„Signa, ik geloof, dat lady Rookwell geen hoge gedachte van je heeft!"

„Ik trek me er niets van aan," kwam het lachende antwoord.

„Ik geloof er niets van," zei lady Rookwell grinnikend. „Maar kom, ik weet, dat u vreeselijk nieuwsgierig bent."

„Juist," stemde hij toe, achterover in een fauteuil leunend en Signa met zijn oogen volgend. „Wat scheelt er aan, lady Rookwell? Komt u ons vertellen, dat er een wetsontwerp aangenomen is, om alle huwelijken in de toekomst te verbieden?"

„Het Parlement zal zich daar nooit aan wagen," antwoordde ze. „Nee! Ik heb een brief ontvangen van Laura Derwent."

Hij leunde voorover, alsof hij er door geschrokken was.

„Niets anders! Spaar ons, lady Rookwell! Wat heeft die merkwuurige jonge dame nu weer gedaan? — de sultan van Marokko verjaagd en den troon

bekloppen? — den keizer een bezoek gebracht — de Tuilleriën soms in beslag genomen? Het is vreemd, maar alleen al bij de gedachte aan die jongedame begin ik te rillen."

„Dan kunt u nu wel weer beginnen te rillen," antwoordde lady Rookwell, hem achter haar gouden pince-nez met een ondeugend genoeg bekijkend, „want zij heeft ook uw naam genoemd."

Hij leunde weer achterover en nam een handschoen van Signa op, om 'm te bekijken, alsof hij nog nooit zoo'n gek ding gezien had.

„Zou het mogelijk kunnen zijn, dat een onbeduidend persoon als Hector Warren, binnen den gedachtenkring zou komen van juffrouw Laura Derwent?"

„Niemand is onbeduidend voor Laura Derwent, als zij 'm kan gebruiken. U kent haar niet."

„Ah zoo! Laat u me niet langer in spanning! Wat voor gruwelijk bevel heeft zij me gegeven? Er zal toch geen bloed vloeien?"

„Hector!" mompelde Signa, terwijl ze achter hem ging staan en haar handen teeder op zijn schouder legde.

„Kind, ik ben zeer ernstig. Ik sta te trillen op mijn

Tevredenheid. Op den drempel van haar aardige woning, zit het oude vrouwtje van dezen warmen winter te genieten.

beenen. Laat u me niet langer in spanning, lady Rookwell. Hoe luidt het vervelende bevel? Haar slaaf is een en al belangstelling."

„Ja, lacht u maar," zei ze, „maar wat zegt u hiervan? Laura Derwent komt hier binnen drie weken."

„Binnen drie weken? Dan hebben we bijna geen tijd om de triomfbogen op te richten! Wilt u uw villa versieren, lady Rookwell?"

„Haha! Mijn villa! Ze komt hier niet! ze verblijft op — de Grange."

„O zoo," antwoordde hij langzaam, „dan zal ze toch Delamere aan z'n woord houden?"

„Ja, natuurlijk. Heb ik je dat niet verteld? En dat is nog niet alles. Ze wil de Grange geheel restaureren — zelfs doen versieren — indien mogelijk!"

Tante Podswell uitte een kreet van verbazing en verwondering: Signa lachte genoegelijk, maar Hector Warren glimlachte slechts.

„Misschien heeft ze de bedoeling het gebouw te sloopen en weer opnieuw te laten bouwen, maar daar zal wel geen tijd voor zijn, wel?"

„Wees niet zoo dwaas!" antwoordde lady Rookwell, „en denk niet, dat het scherts is. Ze heeft de bedoeling te komen en zij wil, dat het kasteel meer comfortabel gemaakt wordt. Hier is de brief. Lach niet, mijnheer. Al blijft het u hetzelfde, ik zal hem voorlezen."

„Lieve tante. — Ik heb besloten van Lord Delamere's belofte gebruik te maken en de Grange den 25sten in bezit te nemen. Als het gebouw in een toestand verkeert, als hij zei en ook u mij vertelde, moet het natuurlijk gerestaureerd worden. Ik bedoel niet geheel en al —"

„Wat een welwillendheid!" mompelde Hector Warren. „Wat een heilige eenvoud en zelfopoffering!" „Maar het moet bewoonbaar gemaakt worden en

er mogen vooral geen karakteristieke plekjes veranderd worden —"

„Prachtig!" mompelde Hector Warren zacht.

„Natuurlijk wil ik je niet lastig vallen, lieve, maar er moet eens iemand gaan kijken en het kwam zoo in me op, dat die jongeman, waarover je schreef — Mr. Hector Warren — die nogal smaak schijnt te hebben en ook al met de Grange in verbinding staat, de voorbereidingen voor de veranderingen wel zal kunnen leiden. Ik veronderstel, dat hij geen bezwaren heeft, daar hij op de Grange verblijft en niets schijnt te doen te hebben."

„De arme Laura is nog niet met de laatste gebeurtenissen op de hoogte, Mr. Warren!"

„Nee, blijkbaar niet!" zei hij, „maar ga verder — en spaar me niet."

„In ieder geval kan je hem het een en ander uitleggen. Ik heb Lord Delamere's brief naar zijn agent gezonden en er zullen zich wel geen moeilijkheden voordoen — het zal wel gezellig worden. Den eersten avond moeten wij kunnen dansen en ik laat alle maatregelen aan jou over, lieve. Natuurlijk zul je als meesteres moeten optreden, en we zullen plezier genoeg hebben, niet?"

„Ja, hoor!" zei Hector.

„— en als je alleen maar kon uitvinden, waar de geheimzinnige Lord Delamere is en hem op het bal wilde uitnoodigen, zou ik tevreden zijn, maar ik ben bang, dat het niet zal lukken. In ieder geval zal ik hem, door middel van den agent een formeele uitnodiging zenden. Stel je eens voor, iemand in zijn eigen huis op een bal uit te noodigen! Is het niet brutaal?"

„Arme Delamere!" riep Hector Warren uit. „Als hij ooit die uitnodiging ontvangt, zal hij direct naar het andere einde van de wereld vertrekken. Gaat u verder, lady Rookwell tot het bittere einde!"

„Och, u zult alles moeten hooren — het is werkelijk de moeite waard! Ik laat alle maatregelen aan u en dien mijnheer Warren over, vertel hem als u wilt, dat het huis zoo dient veranderd te worden, alsof het steeds bewoond is geweest. Het zou wenschelijk zijn op het midden van den dag alle vensters te openen."

„Wat een buitengewoon praktische jonge dame. Moet ik de vensters elken dag openen, lieve lady Rookwell?"

„Nee," antwoordde ze lachend. „Luister. Huur maar eenige bedienden — niet te veel, maar toch genoeg en zie, dat de stallen in orde worden gemaakt. Ik zal er geen paarden op na hou en, maar natuurlijk zal er 's nachts gelegenheid moeten zijn om de rijtuigen te plaatsen, als we het bal geven. Ik hoop, dat die mijnheer Warren, waar u nogal mee schijnt op te hebben — „dat is een vreeselijke vergissing van Laura!" — riep hare Hoogheid uit, „niet tegen de moeite zal opzien, die ik hem op de schouders leg. Als hij van het goede soort is zal hij er zich niets van aantrekken en mij in mijn plannen willen helpen, die u, lieve tante, wel één van mijn dwaze kuren zult noemen. Zoo, en wat denkt u ervan?"

„Ervan denken!" riep Hector Warren op eerbiedigen toon uit. „Wat valt er van te denken? Er valt slechts te gehoorzamen!"

„Lieve lady Rookwell!" riep mevrouw Podswell.

„Verwijt mij maar niets!" snapte hare Hoogheid.

„Het is mijn schuld niet. Geef u maar eerlijk uw antwoord, mijnheer Warren, dan zal ik haar wel schrijven, dat ik er niets mee te doen wil hebben!"

„Zeker niet!" zei Hector Warren. „Wat zou Signa er wel van zeggen, als ik het bevel eener dame niet opvolgde? Juffrouw Laura Derwent is een te belangrijk persoon, om niet gehoorzaamd te worden. Zij is de koningin der mode en wij, haar slaven, moeten onze hoofden buigen en haar opdrachten uitvoeren. Lady Rookwell, ik gehoorzaam."

„Maar," weeklaagde mevrouw Podswell, „wat — wat een geld zal dat kosten! Duizenden zeker! Werkelijk, lieve lady Rookwell, deze — deze gril van uw nicht is toch wat al te erg."

„Ja, al te erg," zei lady Rookwell met ijzige kalmte: „maar u ziet mijnheer Warren is bereid er zich in te mengen en wat het geld betreft —"

Hector Warren lachte. „Maakt u zich daar niet bezorgd over. Mijn vriend Delamere heeft juffrouw Laura Derwent *carte blanche* gegeven en zij is dus in haar recht, er zooveel mogelijk van gebruik te maken. Ik twijfel er niet aan, dat hij rijk —"

„Hij moet minstens een inkomen hebben van veertig of vijftig duizend per jaar," kwam lady Rookwell tussenbeiden.

„Misschien wel, in ieder geval zal hij de som, die vereischt wordt, om de Grange voor de aankomst van Laura Derwent in orde te maken, wel kunnen missen. Ze moet als zijn gast beschouwd en dienovereenkomstig ook behandeld worden. Als ik Delamere goed begrijp...."

„U bent zijn vriend," zei lady Rookwell.

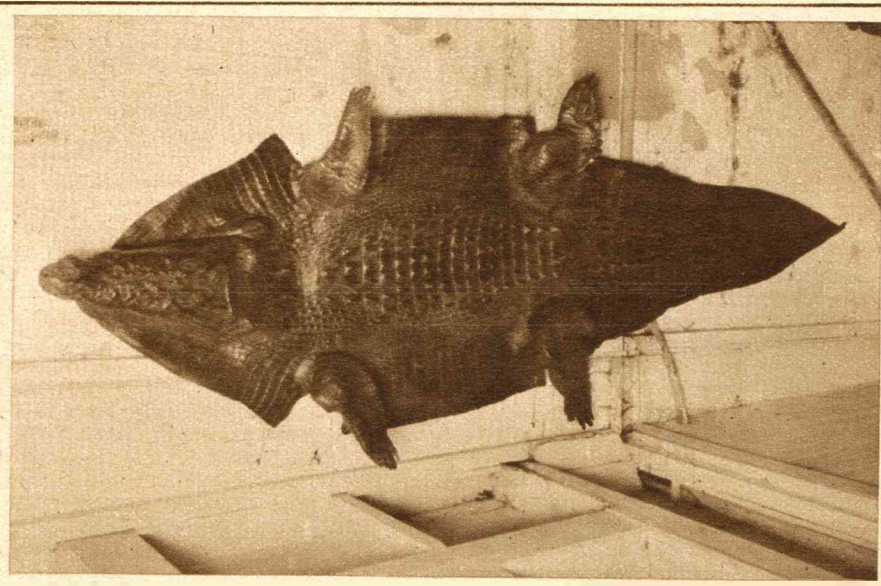
„Het zal voor hem hetzelfde blijven, hoeveel het ook kost. Wij moeten zoo spoedig mogelijk aan het werk gaan."

„Maar we zullen ons op een of andere manier, met lord Delamere in verbinding moeten tellen," zei Signa vriendelijk.

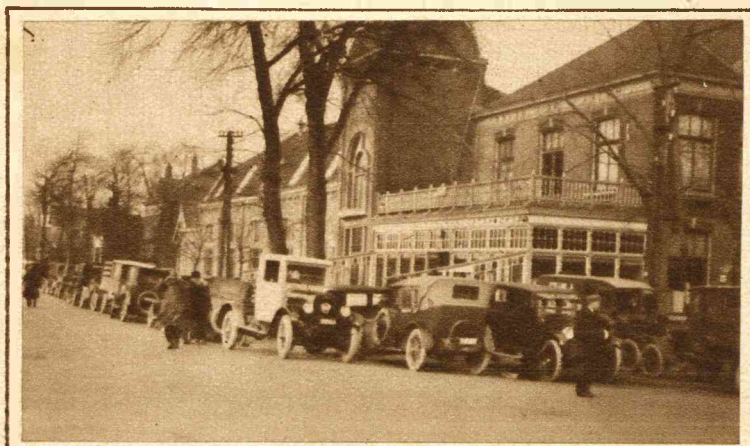
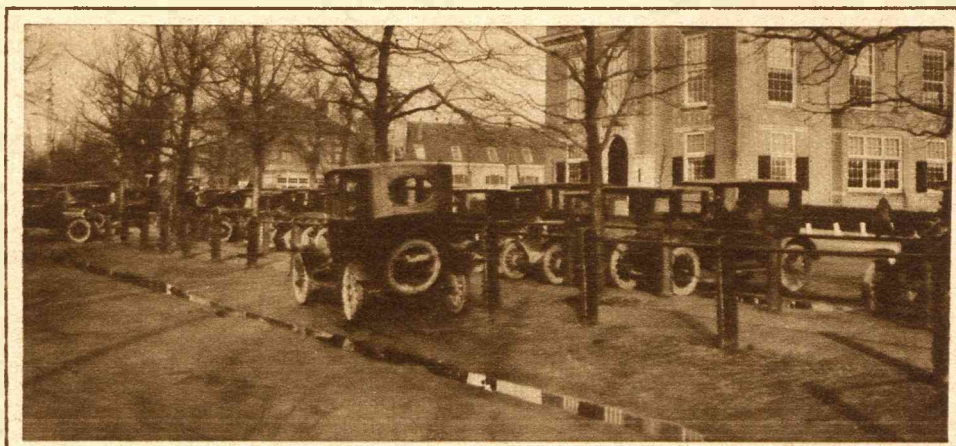
(Wordt voortgezet.)

Het fraaie, nieuwe tehuis voor R.K. meisjes aan het Roelof Hartplein te Amsterdam, architect Boterenbrood, nadert zijn voltooiing.

Een lederimporteur te Amsterdam is in het bezit van een krokodillenhuid, die niet minder dan $4\frac{1}{2}$ M. lang is. Het zeldzame stuk, waaruit menig damesstaschje vervaardigd kan worden.

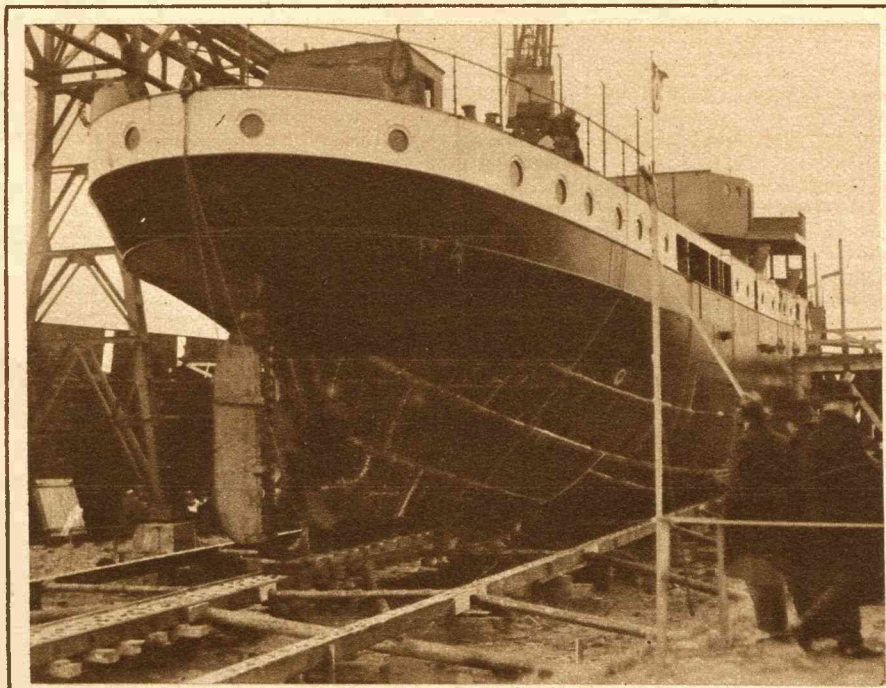
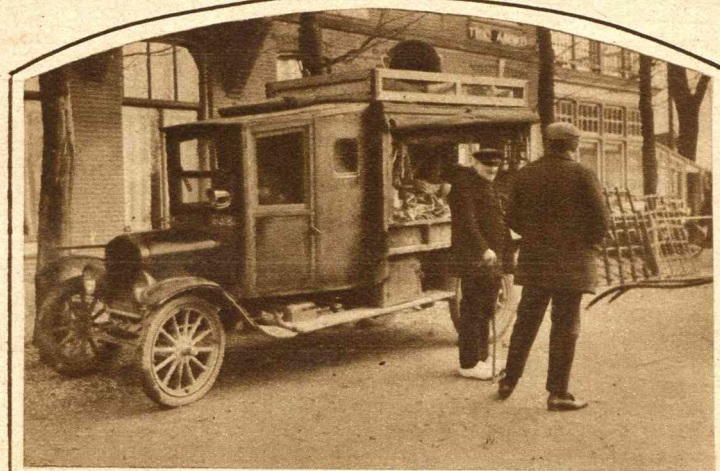
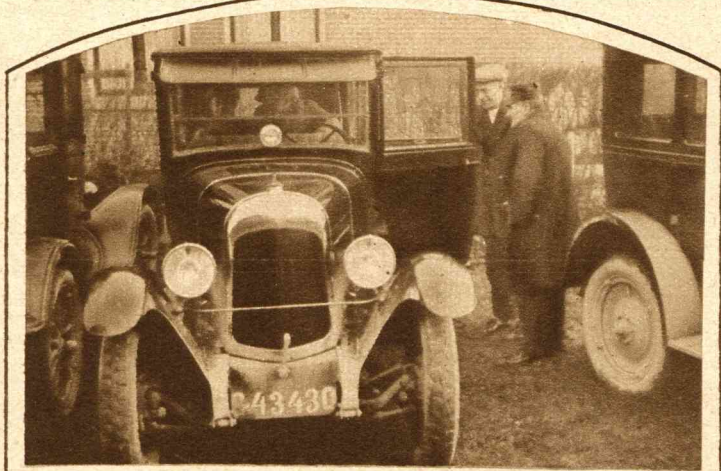

TWEE AUTOPARKEN TE HOOFDDORP.

Bijna allen, die de Donderdagsche graanbeurs te Hoofddorp bezoeken, doen dat tegenwoordig per auto, waardoor het noodig werd, parkeerplaatsen voor die auto's te vinden. Er zijn nu twee plaatsen voor aangegeven, een bij de Beurs en een op het Markplein. Hierboven links: Het autopark op de Markt. Hierboven rechts: het autopark bij de Beurs.

*

Links: Het boertje uit de Meer, dat vroeger op den bok klom, stapt thans uit zijn „wagen". Rechts: Zelfs de verkooper van tuig en stalbenoodigheden gaat per auto naar de beurs.

Donderdag is met goed gevolg van de werf der Ned. Dok Mij. te Amsterdam te water gelaten het voor de Kon. Paketvaart Mij. gebouwde passagierschip „Kidoel". Links: Het schip op de helling. Rechts: Mej. H. Heldring doopt het schip.

DE STILLE WACHTERS

OORSPRONKELIJKE ROMAN DOOR H. N. v. d. VOORT

Zie voor korten inhoud van 't verhaal tot nu toe vorig nummer

Voor het eerst verloor de Sheik zijn kalmte. „Waarom?“ riep hij hartstochtelijk uit. „Niet voor dat goud! Voor de onafhankelijkheid van mijn volk, houd ik u hier! Bedenk wat het beteekent, als gij beiden in uw land terugkeert en vertelt wat u hier gezien hebt. Bij honderden zullen ze hierheen komen, en mijn volk, dat ik meer liefheb dan m'n leven, tot slaven maken!“ „Een beschaafde mogendheid bestaat niet uit slavenhalers,“ wierp Carew tegen.

De Sheik lachte grimmig. „Beschaafd?“ herhaalde hij schamper. „Durft u dat beschaafd noemen? Die menschen die elkaar in eidelooze oorlogen naar het leven staan? Die steeds op nieuwe middelen zinnen, om elkander te vernietigen? Durft u zich daarop beroepen? Misschien heeft uw eigen hand de wapens tegen uw medemenschen gevoerd!“

De slag was raak en Carew boog het hoofd. De onverbiddelijke logika van dien man was niet te ontzenuwen. Maar hij gaf het niet op. Hun beider vrijheid en leven stond immers op het spel!

„Evenals gij uw land tegen anderen zult verdedigen, doen ook wij dat,“ antwoordde hij. „Desnoods met wapengeweld, zoudt gij u tegen iedere annexatie verzetten. Wij Europeanen doen hetzelfde. We verjagen den indringer.“

De Sheik glimlachte spottend. „Juist daarom kan ik u niet laten gaan. Ik kan tegen het machtige Frankrijk de kansen van zulk een ongelijken strijd niet riskeeren.“

Benoit mengde zich plotseling in het gesprek. „Als uw gevangenen zouden wij, mits wij ons woord gaven niet te zullen ontsnappen, een betrekkelijke bewegingsvrijheid hebben,“ zei hij. „Waarom zou dit woord zich niet nog verder uitstrekken? Teruggekeerd in ons land, kunnen wij daar evengeod uw geheim bewaren als hier.“

„Bedenk,“ voegde Carew er aan toe, „dat wij dezen tocht slechts op eigen initiatief ondernomen hebben en niet als de uitgezonden spionnen van eenige regeering. Het is dus een zuiver persoonlijke kwestie.“

Een diepe stilte volgde op deze woorden. Met spanning wachtten de twee mannen op het antwoord, dat over hun lot zou beslissen. De donkere doordringende oogen van den Sheik schenen tot in het diepst van hun ziel te willen lezen. Eindelijk stond hij langzaam op. „Ik zal het in overweging nemen.“

Toen de Sheik vertrokken was, drukte Carew zijn makker hartelijk de hand. „Archy, je bent een geboren diplomaat! Als wij ooit hieruit komen, zal het in hoofdzaak aan jouw opmerking van daareven te danken zijn.“

„Niet aan mij alleen,“ antwoordde Benoit. „Sheik Hassan is, ondanks zijn barbaarsch voorkomen, en zijn voor Westerlingen wel wat zonderlinge opvattingen, een edel mensch. Zijn handelingen zijn het gevolg van een afgodische liefde voor het volk waarover hij regeert, en voor zijn zoontje. Voor hun welzijn doet hij alles, en werkelijk, Henry, daarin heeft hij mijn volle sympathie. We hebben de menschen dagenlang bij hun vreedzamen arbeid gadeslagen, en ik zou het weerd vinden, hun kalm bestaan te verstoren.“

Carew knikte. „Ik eveneens. Maar niettegenstaande dit alles, is de tocht een smadelijk fiasco geworden, en het zal ook voor onzen braven professor een harde teleurstelling zijn. Het mooiste is, dat wij het graf gevonden hebben, doch het is nu nog onbereikbaar dan ooit te voren. We kunnen gerust zeggen, dat het voor ons en de archaeologie verloren is.“

„Laat ons dankbaar zijn, als we er zoo uitkomen,“ meende Benoit.

Carew zweeg. In zijn hart gaf hij den ander gelijk, maar hij vreesde het ergste voor de toekomst. Van het begin af was al hun hoop op den inhoud van koning Thyrsus' schatkamer gericht geweest. De bemoeiingen van het bureau „Voitier“, inzake den effectenzwandel, waren wel een troost voor hem, maar een heel geringe. De gevaren welke zij hadden doorstaan, hun zwoegen om het graf te ontdekken, dat alles was nutteloos geweest. Hij beefde als hij aan z'n vader dacht. De strijd was verloren!

Den volgende morgen werden zij reeds vroegtijdig gewekt, door een kleinen breedgeschouderden man, die hen in gebrekkig Engelsch kwam mededeelen, dat ze zich gereed moesten houden vandaag nog te vertrekken.

Hun verzoek was ingewilligd! In spanning volgden zij den man naar het huis van sheik Hassan, hetwelk op den top van een heuvel, midden in het dal was gelegen.

Op de uitgestrekte velden in de verte werkten mannen en vrouwen.

Carew en Benoit sloegen dit beeld van vrede en welvaart nu met meer belangstelling gade. Als gevangenen, had alles, wat niet met een mogelijke vlucht in verband stond, hen weinig geïnteresseerd. Nu zij dit land zouden gaan verlaten, konden zij zich beter de vrees van den Sheik voor indringers indenken. Het zou bezwaarlijk gaan, in Afrika een plek te vinden, zoo vruchtbaar en rijk aan natuurschoon als deze.

Ze waren nu halverwege den heuvel, maar plotseling bleef hun gids ontsteld staan. Zijn gelaatskleur ging van het gezonde bruin in een ziekelijk geel over en terwijl hij den arm uitstreekte, stiet hij onverstaanbare klanken uit. Carew zag, wat hem zoo hevig deed schrikken.

Een paar honderd passen van hen af, in de laagte bij den boschrand, was het zoontje van den Sheik bezig, met kwajongensachtige handigheid, in een langen dunnen boom te klimmen. Als hij boven was, liet hij zich met een vaartje weer teruggliden, en hethaalde dan hetzelfde spelletje opnieuw. De drie mannen waren echter niet de eenige toeschouwers. In het kreupelhout, onzichtbaar voor den kleinen jongen, lag een groote leeuw. Nu en dan liepen krampachtige rillingen over het groote geelbruine lijf. Blijkbaar wachtte ze met berekening haar kans af.

Het knaapje gleed nu weer omlaag, en leunde even, wat vermoeid, tegen den stam. Zij zagen, dat het ondiep zich gereed maakte voor den sprong. Hun gids draaide zijn buks, een modern repeteergeweer, trillend van angst, om en om in zijn handen. Maar hij durfde niet te schieten, daar het zoontje van den Sheik bijna met zijn lichaam het groote roofdier beschermde. Carew ontroerde en hij rukte het geweer uit de handen van den ander. Toen hij aanlegde, kreeg de man eensklaps zijn spraakvermogen weer terug.

„Niet schieten effendi!“ jammerde hij. „Niet schieten! U zult het kind doodden!“ Benoit greep den zenuwachtigen man vast en trok hem een eind van Carew weg. Weer knielde deze neer en steunde met zijn wang op de kolf. Het kind kwam maar heel even naast den blauwen loop van het geweer, en vermoedde nog niets van het dreigend gevaar, dat hem boven het hoofd hing. Carew hield zijn adem in en zijn hart scheen op te houden met kloppen, toen hij snel den trekker twee maal achtereen overhaalde...

De knallende schoten brachten een ware opschudding teweeg. Het zoontje van Sheik Hassan sprong verschrikt opzij, maar hij was ongedeerd en vier meters van hem af wentelde de groote leeuw zich in doodsstrijd!

De deuren in het huis van den Sheik vlogen open, en hijzelf, gevolgd door een aantal anderen, stormde naar buiten. Zijn vorschende blik viel het eerst op Carew, die het nog rookende geweer in de hand hield. Toen keek hij verwonderd naar zijn boodschapper, die uitgelaten van vreugde een rondedans uitvoerde, en direct daarop bemerkte hij de doode leeuw beneden. Dicht daarbij stond zijn zoontje, de kleine bruine knuistjes op den rug houdend, met kinderlijke nieuwsgierigheid naar het groote dier te kijken.

Met een kreet wierp de Sheik zijn mannen opzij en snelde weg. Nooit zouden Carew en Benoit zijn blik vergeten, toen hij even later met het kind op den arm terugkeerde. Zijn oogen straalden van een heilige vreugde en Carew wist, dat hij door zijn koelbloedige daad dien man voor eeuwig tot zijn schuldenaar had gemaakt.

De man, die hen naar het huis van den Sheik had geleid, deed aan zijn gebied en de mannen, welke hem omringden, een opgewonden verslag van het gebeurde, waarbij van tijd tot tijd op Carew bewonderende blikken werden geworpen. Toen de man zijn verhaal beëindigde had, trad de Sheik op hem toe. Zijn handen grepen die van Carew.

„Gij hebt het dierbaarste wat ik op deze wereld bezit, mijn zoon, gered,“ zei hij en zijn anders zoo vaste stem trilde. „Eisch van mij wat gij wilt, vreemdeling, en ik zal u gehoorzamen.“

„Ik eisch niets anders, dan de vrijheid voor mijn vriend en mij,“ antwoordde Carew eenvoudig.

„Die is u reeds eerder toegestaan. Wenscht u niets meer?“

Carew begreep waarop hij doelde, doch het stuitte hem tegen de borst, misbruik van zijn plotseling zoo bevoorrechte positie te maken.

„Neen,“ antwoordde hij vast. „Alleen de huid van de leeuw zou ik gaarne als een aandenken medenemen.“

„Niets meer?“ hield de Sheik aan en zijn blik zwierf naar de hooge rotsen, waar het graf van koning Thyrsus zich bevond.

Carew voerde een korte heftige strijd met zichzelf: de verleiding was sterk, maar zijn

trots behield toch de overhand.

„Neen,“ antwoordde hij nogmaals, wetende dat hij daarmee ook Benoit's gedachte uitsprak, „niets meer.“

„Het zij zoo,“ antwoordde de Sheik berustend. „Ik zal order geven uw paarden te zadelen en te pakken. U kunt afreizen wanneer u wilt.“

Drie uren later vertrokken Carew en Benoit langs den weg, in het tweede document als de kortste route aangegeven. Een gids vergezelde hen. Hun terugreis was gemakkelijker dan de heenreis, want binnen vijf dagen na hun vertrek uit het gebied van sheik Hassan, bereikten ze reeds de eerste bewoonde streken. Hier nam hun gids afscheid, maar alvorens hij zijn paard wendde, overhandigde hij hun een zwaren lederen zak. Toen Carew dezen verbaasd aannam, gaf de man zijn paard snel de sporen en verdween in een stofwolk.

Nieuwsgierig maakten zij den zak open, en... een schitterende verzameling van de prachtigste edelsteenen straalde hen tegen...

Een belangrijk deel van de schatten uit het koningsgraf! Bovenop de edelsteenen lag een kort briefje van den Sheik. Hij smeekte hen, dit geschenk als een bewijs van zijn groote dankbaarheid te willen aannemen, en herinnerde hen tevens aan het gegeven woord, om nimmer de ligging van zijn land bekend te maken.

Zwijgend keken zij elkander aan. Ze gevoelden zich te moede, als na die uren van schrikkelijke blindheid, toen zij dachten voor immer het gebruik hunner oogen te moeten missen. Evenals toen, kwamen ze van diepe duisternis in het heldere daglicht! Weg was hun ellende, hun zwaarmoedigheid van de laatste dagen! Vóór hen lag het leven, en het gelek hun eensklaps mooier en beter dan ooit te voren.

Benoit vond het eerst zijn spraak terug. „We zijn... nu rijk... niet?“ stotterde hij.

„Ik geloof het wel,“ antwoordde Carew met zonnigen glimlach. „De edelsteenen vertegenwoordigen een kolossaal vermogen, en nu de Sheik ons deze op zoo'n kiesche wijze aanbiedt, mogen we niet weigeren.“ Hij draaide zich even om in het zadel. „We zouden het trouwen niet kunnen ook. Onze wakkere gids is reeds spoorloos verdwenen.“

„Eind goed, al goed,“ zei Benoit vroolijk, zijn paard de sporen gevend. En Carew volgde zijn voorbeeld.

In de eerste stad welke ze tegenkwamen, verzond Carew de noodige telegrammen. Slechts met de grootste moeite kon Benoit hem overhalen, enkele dagen als gast op zijn vader's villa te komen vertoeven. Carew zag erg tegen een wederzien met Joan Benoit op, maar tenslotte bezweek hij voor de dringende smeekbeden van den ander en stemde toe.

Verheugd verzond Benoit dadelijk een lang telegram naar zijn zuster, om hun komst aan te kondigen.

Daar de antwoorden op hun telegrammen nog wel eenige uren zouden uitblijven, zochten ze inmiddels een goed hotel op, namen een bad en gebruikten een stevig maal.

Vier uren later stonden ze weer voor het telegraafbureau. Toen ze binnenkwamen, trad een groote, zwaargebouwde man verschrikt eenige passen terug en verborg zich snel achter de hooge lessenaars. Maar zij bemerkten dat niet. Al hun aandacht werd in beslag genomen door den telegraaf-beambte, die hun glimlachend de smalle enveloppes overhandigde.

Het detective-bureau „Leon Voitier“ had zijn werk goed gedaan. Zijn telegram bevatte slechts een enkel woord: „geslaagd!“ Carew's vader was uitvoeriger in zijn antwoord. Hij was vol lof over het recherchebureau, en deelde mede, dat het nog gelukt was de helft der fondsen te redden. De crisis was voorbij! „Rouvain is er vandoor,“ seinde hij verder, „maar het is mij onverschillig of ze hem krijgen of niet. Ik ben voor het oogenblik tevreden, jongen, en verlang slechts, dat je zoo gauw je kunt thuiskomt.“ Zwijgend reikte Carew het telegram aan Benoit over, die het vluchtig doorlas.

„Wat zeg je er van, Archy?“

„Eenig,“ antwoordde de jongeman. „Alleen spijt het me, dat die schurk Rouvain is kunnen ontkomen. Een paar jaartjes had ik hem met alle soorten van genoegen gegund.“

In een opgeruimde stemming verlieten ze het gebouw weer, maar ze zagen niet, dat de groote man achter den lessenaar zijn plaats verliet en hen als een donkere schaduw omzichtig volgde. En toen ze den volgende morgen in den trein stapten, bemerkten zij ook niet, dat diezelfde man, nu gekleed in een donkere reiscap, vlug in 'n anderen coupé wipte, een trek van woeste voldoening op zijn baardig gelaat.

(Slot volgt)

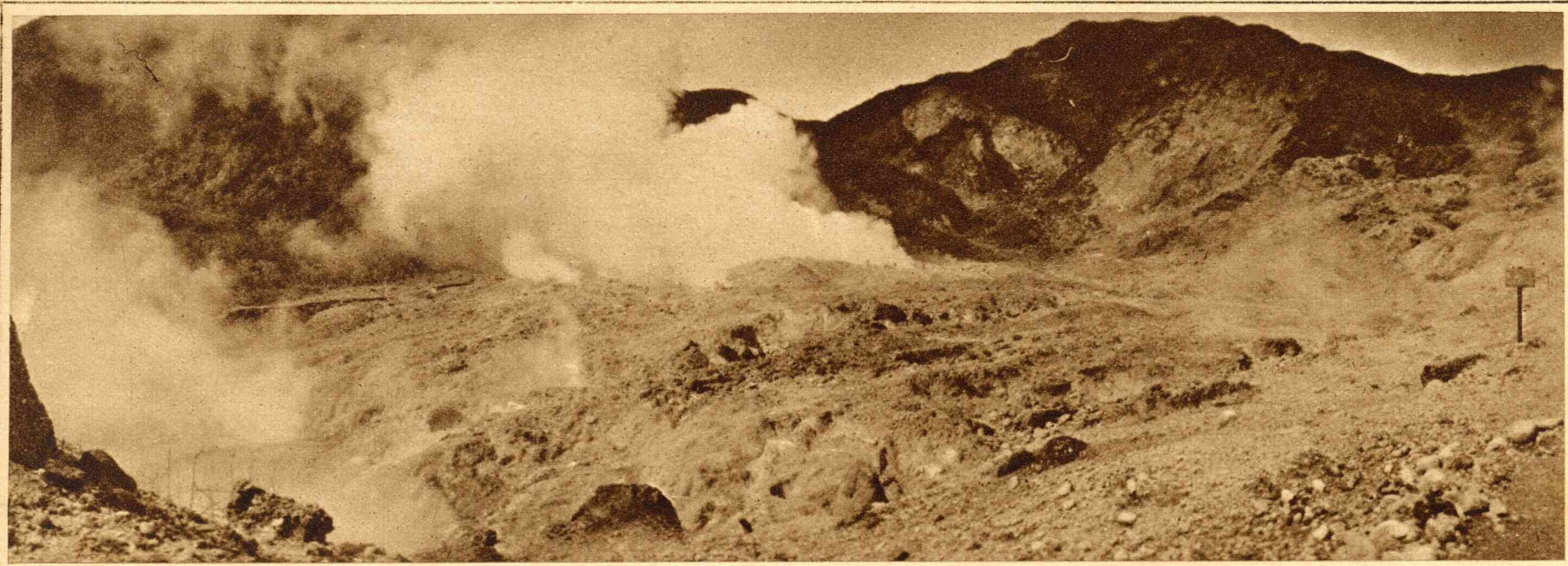
No. 16

Een veel gekiekt en geschilderd hoekje, dat reeds gedeeltelijk is verdwenen en gedoemd is, ook verder te worden afge-

OUD AMSTERDAM

broken. Fraai komt hier de koepel der Ronde Luthersche Kerk boven de mooie oude geveltjes van onze stad uit.

ONZE BUITENLANDSCHE SERIE. — Indië. De Papandajan, een nog altijd werkende vulkaan in de Preanger op Java, ten Z.W. van Garoet. Uit den krater van den 2660 M. hoogen berg stijgen voortdurend giftige gassen op, vandaar dat rondom waarschuwingbordjes geplaatst zijn, met opschriften als „Levensgevaarlijk,” enz. De eenige bekende groote uitbarsting had plaats in 1822, toen de lavastroom 40 dorpen verwoestte en in de verstikkende zwaveldampen 3000 menschen den dood vonden.

SMOKKELAAR TEGEN WIL EN DANK

*

Het is om razend te worden! Telkens weer krijg ik berichten, dat er whisky in beslag genomen is, waarvan kan worden aangenomen, dat zij niet in ons land bereid, maar van elders binnengesmokkeld is. En dan die aanwijzingen, die mij van het gouvernement gezonden worden, om toch vooral waakzaam te zijn — dat wil natuurlijk zeggen, dat zij denken, dat ik niet waakzaam ben. Nu denken ze het; de volgende maand zeggen ze het openlijk. Terwijl ik toch eerlijk kan zeggen, dat ik letterlijk al het mogelijke doe, om die verwenschte smokkelaars in handen te krijgen. Ik controleer overdag en 's nachts de kustposten. Maar ik zeg je, als ik beter op mijn ambtenaren kon vertrouwen en als de regeering maar wat vrijgevinger was met premies, dan zouden de zaken anders loopen. Nu er voor het personeel niets extra is te verdienen, doen zij kalm hun dienst en meer niet.”

„Mijnheer de inspecteur, u kunt er van overtuigd zijn, dat alle ambtenaren actief zijn. Dat is u toch duidelijk gebleken, toen wij nog geen anderhalf jaar geleden zooveel smokkelaars arresteerden en zulke groote partijen in beslag namen. Geloof u mij, de smokkelhandel is zoo goed als voorbij. Wat er toch nog binnenkomt is afkomstig van Mac O'Dean, die...”

„Zwijg nu toch alsjeblieft, Thomson, je praat onzin; de smokkelhandel voorbij? En dit bericht dan!” En driftig wierp de inspecteur der invoerrechten en accijnzen het vel papier op zijn bureau. „Het moet daarmee uit zijn! Je hebt mooi praten. Natuurlijk wilde je me weer vertellen, dat die oude kerel, die op dat rotsige eilandje woont, de oorzaak van al die misère is.”

„Mijnheer, als dat eilandje Amerikaansch grondgebied was, dan was hij allang gepakt, maar hij profiteert ervan, dat wij daar niet tot handelen bevoegd zijn.”

„Maar er zal een eind aan komen. Zie te weten te komen, wanneer er weer iets op komst is en let dan goed op. Enfin, jullie zult wel weer beweren, dat niemand dat te weten kan komen. Ik zal mijzelf ervoor spannen. Ik ga naar hem toe en zal een paar vaten whisky bestellen. Dan geef ik hem op, ze in een bepaalden nacht voor de kust te brengen; dan weten we, wanneer we op onze hoede moeten zijn.”

„Maar vindt u dat voor iemand van uw ambtelijke positie niet erg vreemd?”

„Vreemd of niet vreemd, ik zal hem vangen. Ik ga met een particuliere boot; met een dienstboot zou dat gespuis alles dadelijk in de gaten hebben. Niemand neem ik mee, behalve mijn huisknecht.”

„Mijnheer, ik raad het u af, laat u er persoonlijk niet mee in.”

„Praat er niet verder over, mijn besluit is genomen.”

Twee dagen later was de inspecteur op het eiland ten huize van den smokkelaar. Het huis was anders dan hij zich had voorgesteld. Hij had gedacht in een soort van roovershol te zullen komen en ziedaar een aardig villatje, goed en gezellig gemeubileerd. Den smokkelaar zelf had hij zich steeds voorgesteld als een woesten struikroover, die bij het minste beleedigende woord of bij het minste wantrouwen een revolver of een mes bij de hand had, terwijl hij nu

tegenover een grijzend man zat, een volmaakt gentleman in spraak en manieren.

Toen de inspecteur over het smokkelen van eenige vaten whisky was begonnen te spreken, had Mac O'Dean hem met zijn lichtblauwe oogen even heel scherp aangekeken, maar verder had zijn gelaat niets te bespeuren gegeven.

De inspecteur vroeg of hij nogal vaak bestellingen kreeg. Een droog lachje was het eenige antwoord. „Misschien ook wel van vooraanstaande personen, wier ambt hun eigenlijk verbiedt, zich daarmee in te laten?”

Weer keek Mac O'Dean hem doordringend aan, terwijl een onmerkbaar glimlachje over zijn gelaat gleed.

In het brein van den inspecteur kwam een denkbeeld op, dat hem schitterend leek. Hij zou zich gewoon als inspecteur bekend maken en het voorstellen, alsof hij gemeene zaak met de smokkelaars wilde maken. Als hij hem dan later gevangen had, zou hij erop kunnen wijzen, dat zijn strijd tegen den smokkelhandel zoo bemoeilijkt werd door het feit, dat de belastingambtenaar op dat punt haast alleen stond tegenover allen. Dat velen zijn houding wellicht niet erg mooi zouden vinden, liet hem koud. De strijd had hem verbitterd: hij zou juichen als hij eenige hooggeplaatste personen aan de kaak kon stellen.

Toen de te leveren hoeveelheid genoteerd was, vroeg Mac O'Dean zijn naam en adres, maar bij het hooren van de woorden „inspecteur der belastingen”

toonde zijn gelaat niet de minste innerlijke beweging, waaruit de inspecteur besloot, dat een bestelling door een persoon als hij reeds vaker voorgekomen was.

„Ik heb op het oogenblik geen monsters hier,” sprak Mac O'Dean bij zijn vertrek, „doch daar ik uw adres heb, hoop ik u binnen enkele dagen eenige flesschen van verschillende merken te zenden. Als u daaruit dan een keuze wilt doen en mij die laat weten, zal ik u spoedig berichten, wanneer u de partij zult ontvangen.”

Voldaan over de resultaten van zijn tocht, stapte de inspecteur aan land. Hij gaf zijn huisknecht bevel zich met de koffers naar huis te begeven en ging zelf regelrecht naar het kantoor.

Thomson stond op toen zijn chef binnentrad en gewend als hij sedert jaren was, het humeur van den inspecteur op diens gezicht te lezen, had hij al gauw bespeurd, dat deze in goede stemming was, zoodat hij de vraag waagde:

„En hebt u nogal succes gehad?”

„Dat zal ik je vertellen, maar... mondje dicht! Geen woord erover, tegen wie dan ook. Ik heb hem zoo goed als gevangen. Deze week krijg ik enkele flesschen om te kiezen, welk merk ik wil hebben. Nu begrijp ik wel, dat er voor zoo'n paar flesschen geen afzonderlijke tocht wordt gedaan. Daaruit concludeer ik, dat er deze week weer een partij gesmokkeld wordt en dan nemen zij die flesschen voor mij meteen mee. De heele week zal ik alle punten scherp laten bewaken. Mijn succes zal schitterend zijn.”

De vreugde deed den waardigen inspecteur zoozeer zijn gewone plechtstatigheid vergeten, dat hij Thomson op den schouder klopte, terwijl hij lachend zei:

„Ik heb voor niets geen vijfendertig dienstjaren bij de belasting. Die heeren smokkelaars denken, dat ze iedereen te slim af zijn, maar met mij moeten ze oppassen!”

Ik ga nu naar huis. Zet jij maar vast een rooster in elkaar voor de extra-diensten.”

Opgewekt ging hij huiswaarts. Toen hij zijn kamer betrad, viel zijn oog dadelijk op een kistje, dat op de tafel stond.

„Wat staat daar op tafel, Henry?” vroeg hij aan zijn knecht, die bezig was zijn koffers uit te pakken. „Ik weet het niet, mijnheer. Het kwam uit uw koffers; er lag een briefje bij, dat ik er maar op gelegd heb. Het kistje is nogal zwaar.”

Mijnheer greep den brief en scheurde hem haastig open. Hij verbleekte van schrik, toen hij las:

Zeër geachte Heer,

„Door omstandigheden kunnen wij tot onzen spijt niet aan uwe order voldoen. Gelieve intusschen bijgaande flesschen whisky als geschenk te accepteren ter herinnering aan uw bezoek ten mijnent. Verblifve

Hoogachtend

Uw dw. dn. X.

Met den brief in de hand zank hij sprakeloos op een stoel neer. Dat had hij niet verwacht. Hij zou Mac O'Dean bedriegen, maar deze had hem doorzien en nu was hijzelf de bedrogen man. Hij, de inspecteur der invoerrechten en accijnzen had whisky gesmokkeld!

Toch bloemen voor Moeder

Een bleek gelaat, maar, o, zoo lief
Kijkt uit het ledikant,
Arm moedertje, zij lacht en sust
En stelt den kleinen knaap gerust
En streelt zijn kleine hand.

Wordt Moeke nu weer gauw gezond?
Vraagt 't kereltje verheugd.
Ja, ja knikt Moe, ik kom weer vlug,
Bij jou en bij Papaatje terug.
En 't ventje lacht vol vreugd.

En zegt, dan zet ik in een vaas
Een mooien ruiker klaar,
Daar heb ik zelf lang voor gespaard
En Paatje heeft het geld bewaard!
De moeder glimlacht maar.

Een week daarna staat voor de deur
Een rouwkoets, naar en zwart.
Het arme moedertje ging heen,
Liet haar klein lieveke alleen
Dat 't uitgilt van de smart.

Een groote krans lag op de baar
Die haar naar 't kerkhof bracht.
En in 't voorbijgaan, las 'k op 't lint
Dat zachtken opwaait in den wind,
„Dag Moedertje. Rust zacht.”

E. M. C. BONTENBAL-
v. BOMMEL.

EEN SCHITTEREND GEZICHT OP ZAANEN

OP ZAANDAM, GENOMEN VAN DE HAVEN

Den volgenden morgen kwam de inspecteur weer op het kantoor.

Thomson keek naar zijn gezicht en zei wijselijk maar niets. De chef nam plaats aan zijn schrijftafel. Na eenige minuten trad Thomson op hem toe, terwijl hij vroeg:

„Wilt u de order voor de extra-diensten even teekenen.”

Nijdig frommelde de inspecteur het papier ineen en wierp het in de prullenmand, terwijl hij Thomson toesnauwde:

„Geen woord meer over die heele zaak met Mac O'Dean. Geen woord; tegen niemand!”

Daar de vrouw van den eigenaar van het hotel, waar de inspecteur op het eiland zijn intrek had genomen, een nicht was van Mac O'Dean, had het de laatste weinig moeite gekost het bewuste kistje op een onbewaakt oogenblik in een openstaanden koffer geplaatst te krijgen onder eenige daarin liggende kleedingstukken.

WRAAK

door LOD. STELLWAGEN

„Hands up!”

In 't diepst van den nacht zat de bekende schouwburgdirecteur X. in zijn weelderig ingerichte kamer, toen hij plotseling een revolver op zich zag gericht, en deze woorden hem op onheilspellenden toon werden toegesnuwd, door een man wiens kleeding onmiddellijk den artist verraadde.

De indringer bleef bij de deur staan, den revolver opgeheven en zei: „Ik heb je veel te zeggen, maar ik wil daarbij geen last van je hebben. Als je dus een beweging maakt, die me niet aanstaat, of wanneer je begint te schreeuwen, dan jaag ik je onmiddellijk een kogel door je hersens. Verder heb je alleen antwoord te geven, als ik je iets vraag....

Misschien zou je graag weten, hoe ik hier ben gekomen, — laat 't genoeg zijn, als ik je vertel, dat ik weet, dat 't je gewoonte is om tot laat in den nacht op te blijven.

Ha, ha! We zullen niet gestoord worden, denk je wel? En nu wensch ik, dat je me een stoel aanbiedt, één whisky klaar maakt, en voor sigaretten zorgt.”

Zwijgend gehoorzaamde de directeur, versuft als hij was van ontzetting.

„Ziezoo,” ging de vreemdeling verder, „ga nu op je knieën voor me zitten!”

Het bevel werd echter niet opgevolgd.

„Kom, kom Herr Director,” lachte de artist. „Niet ongehoorzaam worden. Denk er om, als je me verveelt dan maak ik er een eind aan. Zoo, — prachtig! Ja, ik wist wel, dat je verstandig zou zijn. Zulke brownings zijn toch maar leuke dingen, vind je niet? Misschien heb je er zelf ook een. — We zullen je dus eerst even fouilleeren. Niet, dat ik je niet vertrouw, hoor! Maar zeker blijft toch altijd „zeker”.

Sta maar eens even op.

Zoo....! — Nu even onderzoeken!

Ach zoo, Herr Director. — In een étui! Ach, zoo! Ja, niet iedereen weet luxe goed te gebruiken. Voortaan maar net doen, als ik, hoor. — Geen étui! — Dan kan je 'm dadelijk gebruiken, dat is werkelijk practischer.

En nu weer gaan zitten, Herr Director!

Nee, nee, niet grappig worden. Ik bedoel: „Op de knieën!” En wat denkt u nu wel, dat ik doen kom, Herr Director? — Of....?? misschien houdt u mij voor „krankzinnig”!

Troost u. Ik ben hélaas „normaal”.

En stelen kom ik ook niet.

Maar, wat kom ik dan doen, Herr Director?

Ach, daar heb ik zoowaar heelemaal vergeten me voor te stellen. Ik ben erg onbeleefd, niet waar, Herr Director?

Welnu, mijn naam is: „Jean Duvoy”. Schrijver van beroep.

Uw naam ken ik al. — Iedereen bijna kent uw naam. — U bent zoo beroemd, Herr Director, en zoo.... machtig!

Nee, dat is gemeen van me, ik mag u niet bespotten. En nu zullen we ook ophouden „geestig te zijn”. Ik zal u alles rustig vertellen.

Zoals ik reeds zei: „Ik ben schrijver”. Ik weet, dat u me niet kent, tenminste ik heb aan uw gezicht gezien, dat u me niet „herkent”. Toch ben ik dikwijls hier geweest. Toch heb ik u herhaalde malen gescreven. En toch kent u me niet.

Dat zou iedereen vreemd vinden, Herr Director. U alleen niet.

Ik spreek in raadselen, nietwaar? Daarom zal ik duidelijker zijn.

Hier voor u zit niet „Jean Duvoy”, de armzalige, de onbekende schrijver. Neen, hier voor u zit „De vlammeende God der Wraake”. Luister naar hem!

Eens leefde er een veelbelovend, doch doodarm schrijver. De stukken, die hij geschreven had, waren hem lief. En zoolang hij geld had, behield hij ze alle.

Doch eindelijk raakte zijn geld op, en was hij gedwongen zijn werk te verkoopen. — Daartoe ging hij naar een machtig man, en gaf hem te goeder trouw zijn werk, en wachtte.... en wachtte heel lang.

Hij was geduldig, maar arm. — En daarom ging hij wederom naar dezen machtigen man. Maar, hij werd ruw teruggewezen.

Zijn werk was nog niet gelezen!

En weer wachtte hij. En weer vroeg en smeekte hij. En telkens ging en kwam hij weer. En hij bleef vriendelijk en geduldig.

Tenslotte vroeg hij z'n werk terug, omdat hij wilde probeeren, of ergens anders machtige menschen waren, die zijn werk wel zouden lezen en liefhebben.

Hij kreeg zijn werk terug, doch.... het papier werd hem in 't gezicht gesmeten. — De machtige man was vertoorn en noemde hem brutaal. De fijne

Zij die besproken worden!

CHARLIE CHAPLIN

Hij is al eens meer in zijn leven besproken, maar dan gewoonlijk op een andere manier dan nu het geval is. De strubbelingen in zijn huwelijksleven hebben hem in de laatste weken aardig over de tong doen gaan. En zóó schijnt hij zich zijn huiselijke onaangenaamheden, en de bespreking daarover in het openbaar, te hebben aangetrokken, dat hij er, naar men zegt, ziek van is geworden. En nu krijgt hij daar nog in het ziekenhuis een dagvaarding van den Staat, om wegens in de laatste zeven jaar te weinig betaalde belasting, maar eventjes een miljoen dollar naar het belastingkantoor te komen brengen 't is voor een gezond mensch om er ziek van te worden; welken invloed moet zoo'n uitnoodiging dan wel op iemand hebben, die toch al overstuurd is!

teere ziel van den schrijver werd zwaar gekwetst door deze hardvochtige bejegening.

Hij wilde sterven.

Maar de God der Wraake blies toorn in zijn goed hart. De wereld moest bevrijd worden van zulk een machtig man, die zoo wreed was. En de God, die voor goede menschen goed is, hielp hem, en zette zich neer in zijn hart, en gebruikte zijn lichaam als „zijn” lichaam. En hier staat hij nu. — Het stervensuur is bepaald, maar „Wanneer”, dat weet alleen de God zelf.

Maar m'n goede Herr Director, ge ziet bleek. Waar is uw dapperheid, waar is uw alles beheerschende stem? Wees niet zenuwachtig, Herr Director. Eens sterft gij. Maar ik zal u volgen; en gezelschap op een lange reis is altijd aangenaam, niet waar?

Kom ga zitten, ge zult wel moe zijn; en op de knieën te sterven is zoo kinderachtig, dat past niet bij uw machtig figuur.

Zoo, zoo mag ik 't zien. — We zitten nu zeer gezellig. Ik zal eerst m'n whisky opdrinken. Werkelijk, van praten krijgt men dorst.

Kijk, nu steek ik een sigaret op, en als die opgebrand is, dan zult u misschien sterven. Maar als ik lust heb, nog een sigaret te rooken, welnu.... dan leeft ge nog iets langer, want ik houd van gezelschap.

Enfin, Herr Director, ik begin werkelijk slaap te krijgen. Zoo druk praten, aldoor een zwaren revolver

gericht houdend, enz. enz. dat is bepaald vermoeiend.

Kijk, 't slot heb ik natuurlijk nog veel meer uitgewerkt. Dat van die „sigaretten” is anders wel aardig gevonden, vindt u niet?

Maar kort en goed.... Wat denkt u van deze éénacter? Ja, ik ben 'm zelf maar komen vertellen, want ik twijfel er niet aan, of ge hebt 'm nog niet eens gelezen. En dat wachten is voor beide zijden zeer vervelend.

Misschien kunnen we 't zelf met z'n tweeën wel opvoeren? 't Slot is ook zeer eenvoudig. — Ik heb 't heele stuk trouwens zóó geschreven, dat ik aldoor aan 't woord blijf, enfin dat hebt u wel gemerkt.

U hoeft dan het stuk niet te laten „instudeeren”, en u kan zelf ook eens meespelen. — Wat denkt u hiervan, Herr Director.

Maar laat ik nog even het slot vertellen.

Ik drijf de spanning natuurlijk tot het uiterste op, door kalm die sigaretten te blijven rooken en niets te zeggen. Dan sta ik plotseling op, steek de browning in m'n zak, neem m'n hoed in de handen, maak een diepe buiging, en vraag: „Denkt u, Herr Director, dat u een dergelijke éénacter zoudt kunnen gebruiken?”

Enfin u moet 't nog maar eens in z'n geheel overlezen.”

De Stofzuiger

door A. J. B.

Honderd gulden en meer per week kon hij verdienen, aldus de winkelchef, door z'n best te doen en met energie ieder, die er maar eenigszins voor in aanmerking kwam, een stofzuiger te verkoopen. Sjonge, honderd pop! Hij had ze in geen jaar gezien. U begrijpt, dat de energie er was. In den beginne verkocht hij inderdaad eenige machines en beleefde, dat zijn salaris de honderd gulden aardig naderde. Zijn ijver, vroeger, in een vorige betrekking nu juist niet geroemd, was niet te evenaren. Hij gevoelde zich een Ford, een Rothschild. Doch weldra kwam de tegenspoed. Eenige weken achter elkaar bleven bestellingen uit en natuurlijk ook salaris.

Waren het aanvankelijk beter gesitueerden, uitverkoren om een stofzuiger van hem te betrekken, hij besloot nu ook de arbeiders met zijn machines gelukkig te maken. Op termijnbetaling een machine koopen en direct te kunnen zuigen naar hartelust, ja, hij zou het de menschen wel eens vertellen.

Vol goeden moed dus, toog hij de fabriekswijk in, klampte al dadelijk een stelletje buurvrouwen aan, die hem eerst jongeheer noemden, (hij was al 22 jaar) later man, d.w.z. ach man, loop door met je mechtientjes. We doen het veel vlugger met onze handen, hoor! Hij had echter reeds geleerd, dat de aanhouder wint. Glimlachend steeds, beleefd en welbespraakt, bleef hij zijn machines roemen. Geen betere waren er op de wereld te vinden en betaling, och, zijn patroon wist wel, dat de menschen geen tachtig, negentig gulden zoo maar voor het uitgeven hadden. Ten slotte, zijn tong was droog van het redeneeren, bleek inderdaad een vrouwtje, klein en mager, doch proper er uitzien, genegen, hem een kansje te geven. Dienzelfden avond nog mocht hij komen, om de kunsten van zijn machine te vertoonen. Goddank! De stofzuiger was in z'n gedachten alweer verkocht en opgewekter dan in weken het geval was, ging hij 's avonds op weg, ter demonstratie.

Mijnheer deed hem zelf open, mijnheer was beleefd, hielp hem den koffer van de fiets halen, keek belangstellend naar het in elkaar zetten, probeerde zelf eens, struikelde bijna over een eind snoer, vloekte en keek nog eens. Ja, 't zou een mooi stuk zijn. Als moeder 't netjes oppoetste, nou, dat was wel wat. 't Ging gesmeerd. De zaak zat in elkaar en 't zuigen kon beginnen. Als mijnheer hem nu maar even het contact wilde wijzen.

Wat blijft u! Het contact! Neen man, op de fabriek hadden ze hem vanmiddag aangeraden, in geen geval een contact te teekenen. Dat zou ie niet doen, 't zou z'n ondergang wezen!

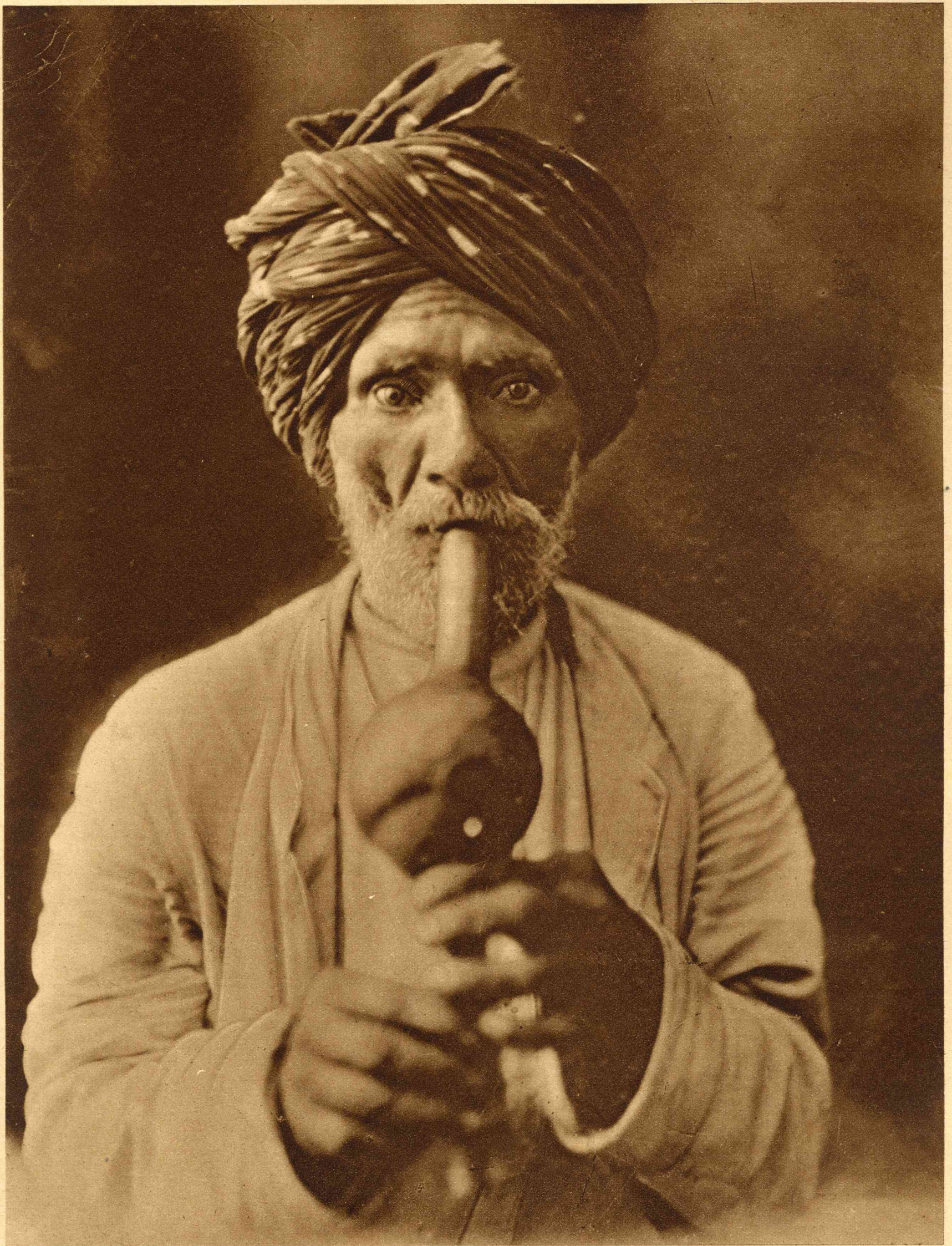
Glimlachend nog steeds, bracht de agent z'n cliënt het verschil tusschen contact en contract aan het verstand. Hij bedoelde het contact, waar hij dit ding, de stekker, in kon steken om zijn machine aan den gang te krijgen, hij bedoelde het elektrische contact.

Moeder de vrouw, die, in een rieten stoel gezeten, het gedoe stilzwijgend had gadeslagen, stond op. „Snotneus,” zei ze, „snotneus, als jij van plan bent, in ons eigen huis, voor den gek te komen houden, moet je het zeggen, hoor! Electric! We hebben geen electric en we krijgen het niet ook. Omdat je nog zoo'n broekie ben, mag je je boeltje weer netjes inpakken. Maar gauw, hoor. Bliksems gauw ook. Anders....”

De snotneus keek, bij de eerste woorden der vrouw, of hij het in Keulen hoorde donderen. De gaslamp, die hij nu eerst zag, deed hem bijna in huilen uitbarsten en snel als de bliksem inderdaad, was hij verdwenen.

GEZICHT OP DE KOLK TE SPAARNDAM, GEZIEN VAN HET SPAARNE

*Een Bengaleesche Slangenbezweder
in Indië, met zijn zeer eigenaardig*

FOTO'S UIT INDIE

*instrument, waaraan hij een zachte,
zangerig-droomerige muziek ontflokt.*

De door V.V.A. met 5-4 gewonnen wedstrijd tegen Alcmaria Victrix te Alkmaar. De Amsterdammers bestoken het Alcmaria doel.

De doelpuntenrijke wedstrijd Alcmaria-Vitrix—V.V.A. Voor het V.V.A. doel.

SPORT VAN ZONDAG

Dat Ajax door op eigen terrein van het Gooi te verliezen nog een klein stapje nader tot het kampioenschap is gekomen klinkt bijzonder vreemd doch is niettemin volkomen juist. Want terwijl de geheel uit vorm zijnde Ajax-ploeg aan den Middenweg van de Hilversummers klop kreeg was haar concurrente Stormvogels er nog erger aan toe en werd in Rotterdam met 7-2 geslagen door Excelsior. Ajax' nederlaag werd haar dus niet noodlottig, neen de positie der roodwitten is er tenslotte nog iets beter op geworden, aangezien de wedstrijd tegen D.F.C. nog slechts 1 puntje behoeft op te leveren. En zelfs al werd van het Dortsche team verloren en haalt Stormvogels uit de twee resterende wedstrijden 4 punten dan nog zou een extra wedstrijd de beslissing brengen.

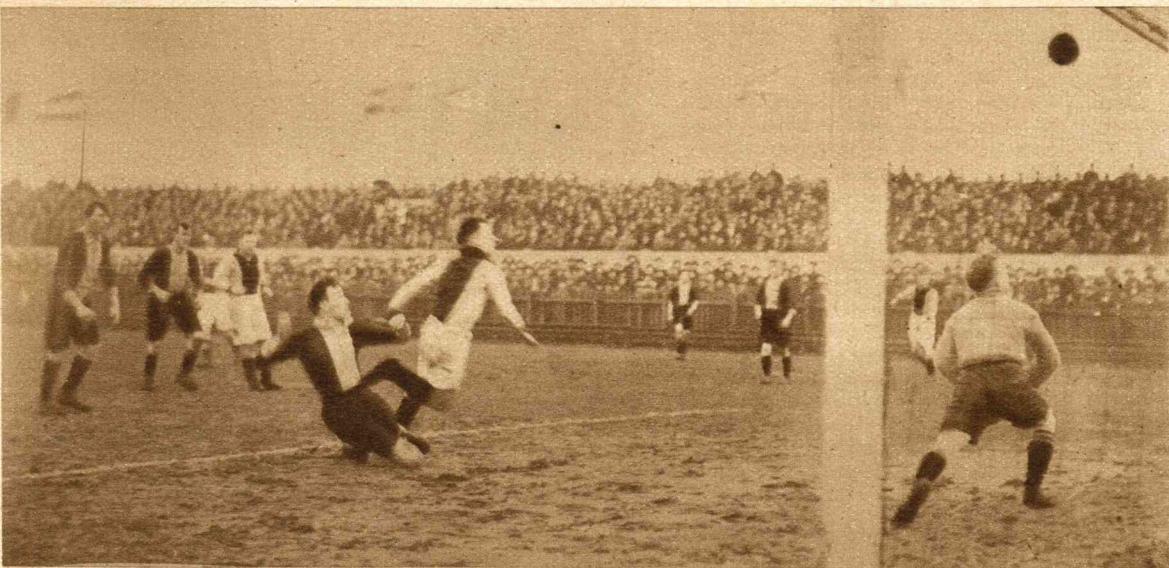
Intusschen was de nederlaag tegen Gooi een weinig eervol resultaat. We hopen tegen D.F.C. op heel wat beter. 't Zou tenslotte wel wat sterk zijn als een kampioensploeg de competitie met twee nederlagen besloot.

Blauw Wit heeft zich na de nederlagenreeks der voorgaande Zondagen thans hersteld en slaagde er in V.U.C. in Den Haag een 3-2 nederlaag toe te brengen. Nu de beide laatste wedstrijden nog gewonnen en de zebra's eindigen althans nog met 19 punten en een gemiddelde van boven de 1.

Spartaan speelde eveneens uit en won ook al met de oneven goal. A.S.C. leed tegen de Amsterdammers haar 12de nederlaag. Redding schijnt thans niet meer mogelijk voor de Sleutelstadbewoners, die na een vrij kortstondig en tamelijk kwijnend bestaan in de eerste klasse heel wat moeite zullen hebben om zich straks tegen de 2de klasse kampioenen van afd. II, waar-

Foto uit den wedstrijd Bloemendaal—Helder, welke door de Bloemendalers met 2-0 werd gewonnen. Het doel van Helder in gevaar.

Ajax wordt door 't Gooi met 2-1 geklopt. Een spannend moment voor het doel der gasten.

schijnlijk D.H.C. en Hermes D.V.S., staande te houden.

Van onze tweede klassers leed Zeeburgia in de Koog een flinke 4-1 nederlaag, zoodat de kleine kans op het kampioenschap thans alleen nog maar op papier bestaat. Wel jammer voor de Zeeburgianen, aangezien Haarlem in Hoorn van Hollandia een 3-1 nederlaag te slikken kreeg. Thans is West Frisia een niet te onderschatten concurrent. De spanning in deze afdeling is zoowel onder als boven groot. De kracht der clubs loopt hier zoo weinig uiteen, dat elke week nieuwe mogelijkheden ontstaan. V.V.A. is zoo verstandig geweest om het veege lijf voorloopig te bergen. Kans op de laatste plaats bestaat er na de overwinning op Alcmaria in de kaasstad niet meer.

D.E.C. heeft het in Wormerveer niet gemakkelijk gehad maar wist toch tenslotte met 2-1 te winnen.

De D.E.C.ers kunnen zich thans met 26 punten uit 15 wedstrijden veilig wanen. Wij zouden tenminste niet weten wie hen nog kan benaderen.

A.F.C. sloeg op eigen terrein Velox met 3-2. Wederom een fraaie prestatie. De roodbaadjes mogen het kampioenschap dan al aan hun stadgenooten moeten laten zij eindigen in elk geval toch op een heel goede plaats.

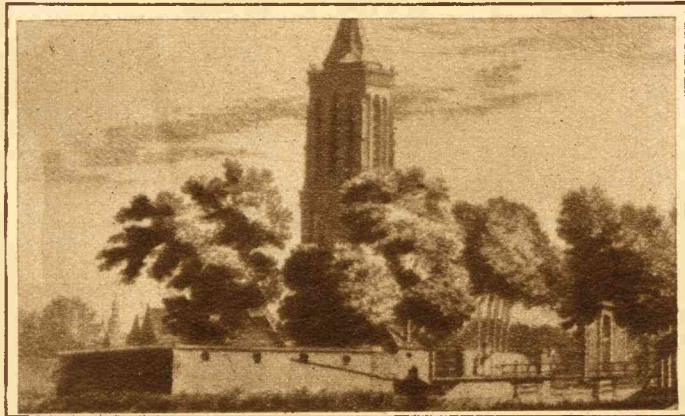
Een Duitsch hockeyelftal in ons land op toer. De Aachener hockeyploeg, welke van Amsterdam met 2-0 verloor en door Hilversum met 4-2 werd geklopt.

Moment uit den hockeywedstrijd Amsterdam—Aken, welke de Amsterdammers met 2-0 wonnen.

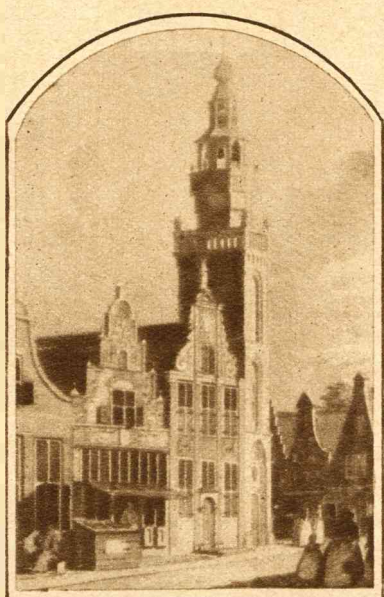
IETS UIT DE GESCHIEDENIS VAN MONNIKENDAM

DOOR J. SCHUITEMAKER Cz.

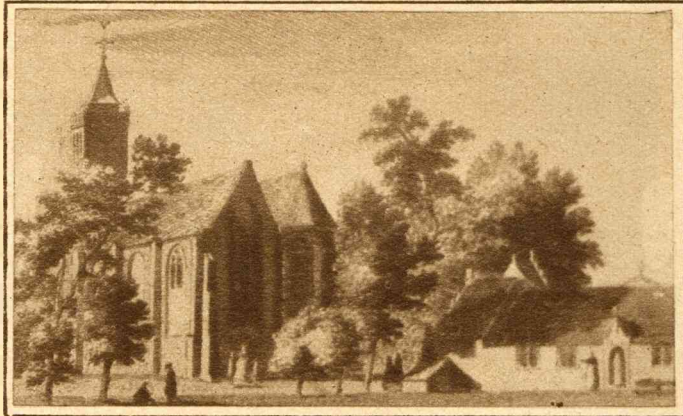

De Nieuwe Poort in 1726.

Bewesten Marken ligt niet verre van
Edam af
Een stad, die 't Monnixmeer den naam
van Monnikdam gaf:
Daer eer' een klooster leende aan 't
Meer den naam van 't volk,
't Geen weghgespoelt nu bergt de Zuit-
zee in haer kolk.

Het oude Stadhuis.

De kerk te Monnikendam.

Bovenstaande versregels vormen 't begin van 'n gedicht van den dichter J. Neuiën uit „Out Batavië”. Ze munten niet bepaald uit door duidelijkheid, maar de beteekenis is, dat ten Westen van Marken, niet ver van Edam, een stad ligt, die haar naam heeft gekregen van 't Monniksmeer. Dat meer ontleende z'n naam aan 'n klooster, dat later in de Zuiderzee is verzwolgen door den watervloed.

Er wordt beweerd, dat 't meertje z'n naam dankt aan 't feit, dat er 'n monnik in is verdrongen, maar waarschijnlijker is het, dat de naam is afgeleid van de monniken, van de abdij Mariëngaarde in Friesland (bij Leeuwarden.) Dezen kregen in ongeveer 1240 de helft van 't eiland Marken en kochten de andere helft van de edelen Nicolaas en Jan van Persijn. Ze bouwden daar 'n klooster, en ook op 't vasteland, dicht bij 'n meertje, dat later Monnikenmeertje werd genoemd. De monniken legden 'n dam aan voor de waterkeering, waarbij Monnikendam ontstond; deze stad werd daarom oorspronkelijk Monnikenmeersdam geheeten. In 1288 wordt Monnikendam genoemd in 'n handvest, waarbij Graaf Floris V voorrechten aan de inwoners verleende. In 1340 kregen ze tol vrijheid van Graaf Willem IV en in 1356 ontving Monnikendam stadsrecht; in 1404 werden de rechten vergroot.

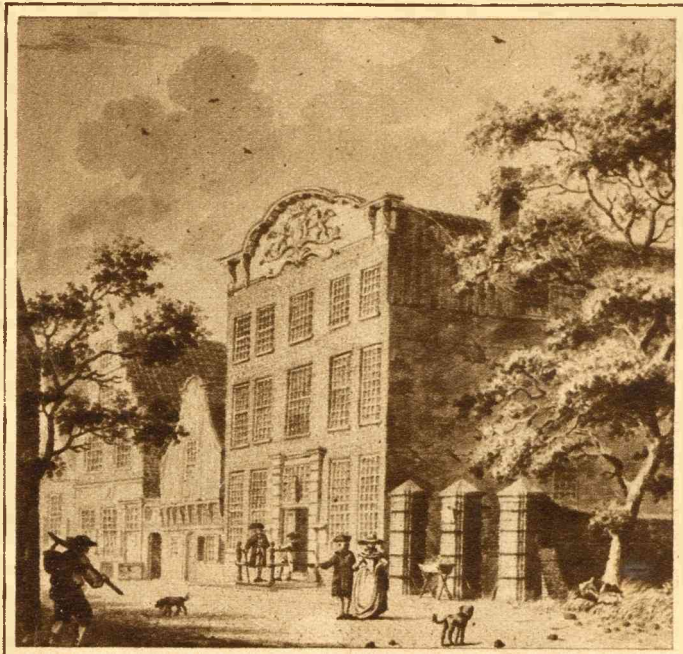
Monnikendam had eertijds vier poorten: de Noordeinder-, Zuideinder-, Nieuwe-, en Zaksteegpoort. De Nieuwe poort heette later Broekerpoort. De stad had 'n aarden wal met 5 bolwerken. Langs den wal, die met boomen werd beplant, waren fraaie wandelingen. In 1575 is de stad aanmerkelijk vergroot aan den Noordkant, maar sedert 250 jaren is het aantal huizen afgenomen. In 1632 telde men er nog 818; in 1846 nog slechts 480 met 2400 inwoners.

Het oude, fraaie stadhuis is helaas afgebroken. De oude toren is blijven staan. Het klokkenspel met beweegbare beelden is in het laatste deel van de vorige eeuw langen tijd verwaarloosd, maar thans wordt het gerestaureerd en vernieuwd. Op 't tegenwoordige stadhuis wordt 't ordeteeken bewaard van het Gulden Vlies, dat admiraal Bossu droeg, toen z'n vloot door de Noordhollanders in den strijd op de Zuiderzee (11 October 1573) onder bevel van Cornelis Dirksz, Burgemeester van Monnikendam, werd verslagen. De Hervormde Kerk, die vóór de Reformatie aan den H. Nicolaas was ge-

wijd, is 'n statig, ruim en luchtig gebouw, dat op 24 pilaren rust. De hooge, zware toren is van zeer fraaijen bouw; hij munt uit boven alle Noordhollandse torens. Het gebouw staat op hoogen, vasten zandgrond. Tot tweemaal toe is het ontsnapt aan 't gevaar om ten offer te vallen aan 'n verschrikkelijken brand, die de stad teisterde. Op 10 Juli 1499 brandden niet minder dan 80 huizen af en in 1515, op Donderdag na Pinksteren, was 't nóg erger, toen bleven alleen de kerk, 't Karmelieten-klooster en slechts enkele huizen dichtbij gespaard. Het oorlogswee heeft de stad ook meermalen geteisterd. B.v. in 1426 tijdens de Hoeksche en Kabeljauwsche twisten. Nog meer had de stad te lijden tijdens den opstand van 't Kaas-en Broodvolk in 1492 toen de Waterlanders zich met de West-Friezen hevig verzetten tegen 'n buitengewoon zware belasting. Ze waren Alkmaar en Haarlem binnengetrokken, hadden daar veel verwoest en geroofd, maar werden weldra ten onder gebracht. De voornaamsten onder hen werden veroordeeld om blootshoofds en barrevoets naar Haarlem te gaan en den landvoogd om genade te smeken. Albert van Saksen legde hun zeer zware boeten op en velen moesten zelfs hun bed verpanden om de belasting op te brengen.

In 1571 deden de Watergeuzen 'n inval in Monnikendam, ze plunderden vele huizen, namen de rijkste burgers mede, om 'n hoog losgeld te eischen, mishandelden den pastoor Johan Pipo Hendrikszn. op gruwelijke wijze, bonden hem aan den mast van een hunner schepen en schoten hem dood. Na den overgang van Enkhuizen, in Juni van 1572, schaarde de stad zich evenals Alkmaar,

Hoorn, Purmerend, Edam en Medemblik aan de zijde van den Prins van Oranje; de stad kreeg 'n krijgsbezetting om zich te kunnen verdedigen. 't Sterkste verdedigingsmiddel bleek altijd het moerassige land, dat de Noordhollandse steden omringde. In de beide volgende jaren werd Monnikendam ernstig bedreigd door de Spaansche soldaten, maar beide keeren werd 't gevaar gelukkig afgewend. Het Waterland had afgrijselijk te lijden van de stroopende en moordende benden, maar toen in September 1574 de soldaten, geholpen door Spaanschegezinde Amsterdammers in 40 schuiten op de stad afkwamen, deden de Monnikendammers 'n

Het Doelengebouw, naar een tekening uit 's-Rijks Prentenkabinet.

uitval, versloegen de benden en veroverden 14 schepen, die vol geladen waren met wat de krijgsknechten aan de ongelukkige Waterlanders hadden ontfond. Voor verdere oorlogsrampen is de stad gespaard gebleven.

Matthaeus Brouërius zegt in z'n „Kabinet van Nederlandsche Oudheden”: „De haven loopt van de stad af bijna linierecht door een lange reeks van rietlanden in zee en is diep genoeg en veilig voor Buizen, Hoekers en Vischschepen, varende de borgeren doorgaens zedigh, stil en naerstigh voor een groot deel ter zee op de nering of vischerije en den houthandel, waeraen deeze stad voornamelijk hare opkomst verschuldigt is, of zich met landbouwerije ophoudende.” (1727).

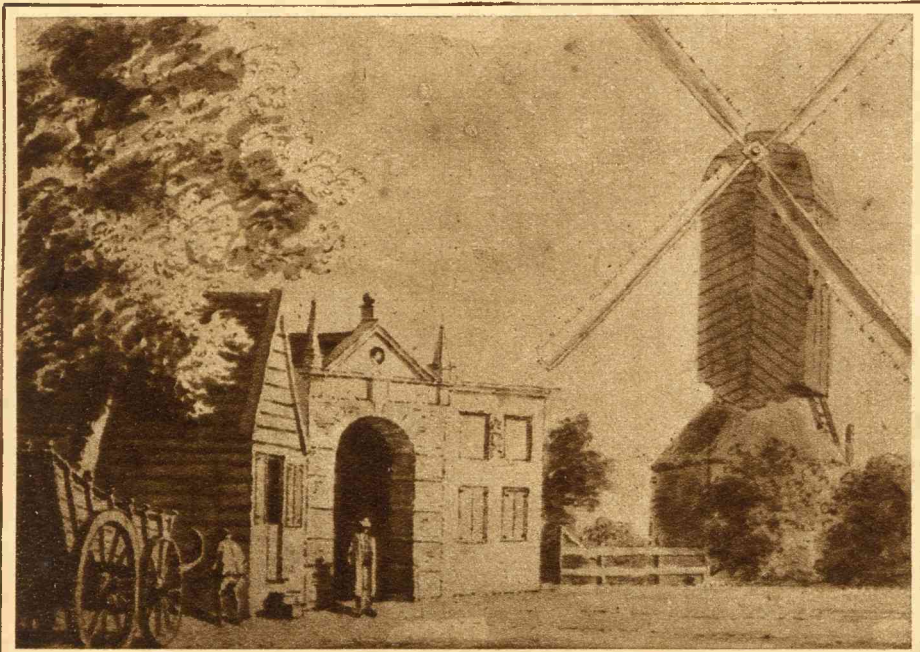
Dat er behalve burgemeester Dirksz nog meer beroemde zeehelden in Monnikendam zijn geweest, ligt voor de hand. Ik noem nog Kapitein Jan Mauw, die in 1672 z'n leven liet bij de verdediging van het vaderland. Op z'n graf in de groote kerk lezen we:

„Hier rust die groote Mauw, die Brit en Frans deed vluchten
Door dondren van kartouw en andre krijgsgewichten
Maer werd toen, laes, ontsiet, Doch echter leeft zijn naem,
Die hij bij ons behield, Door gunste van de Faem,
Capitain Jan Mauw is gequelt 7 Juny, gerust 14 dito 1672.
Nelledien Claes Cortes, zijn huysvrouw.”

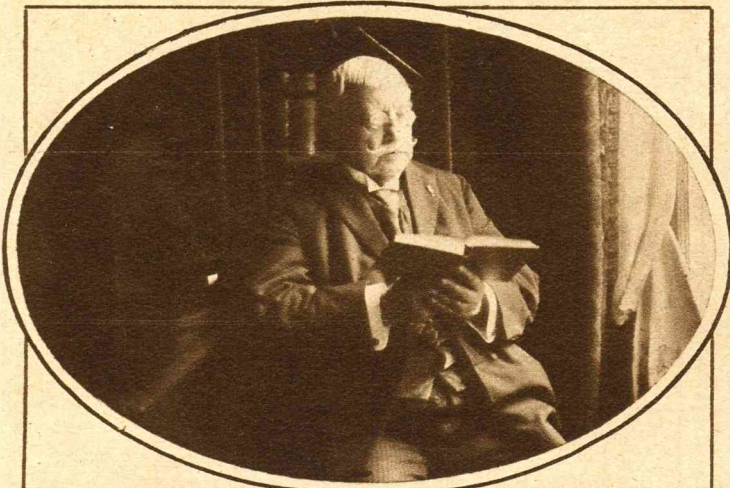
De tijd van de glorie van Monnikendam is voorbij, evenals die van de andere steden aan de Zuiderzee. Maar we mogen ons afvragen, of de inwoners den roemrijken tijd zouden terugwensen, die gepaard ging met veel beroering, en waarbij maar al te veel onrust, godsdiensttwisten en andere gruwelen de burgerij deden lijden.

Het schilderachtige, welvarende stedeke verheugt zich, gelukkig, thans in kalme rust en vrede, en van oorlogsrampen, onverdraagzaamheid en onderlinge twisten is geen sprake meer. De „zedighe, stille en naerstighe borgeren (*) zullen wel bedenken, dat het in „dien goeien ouwen tijd” lang alles geen goud was, wat blonk.

(*) Er zijn er thans ruim 3000.

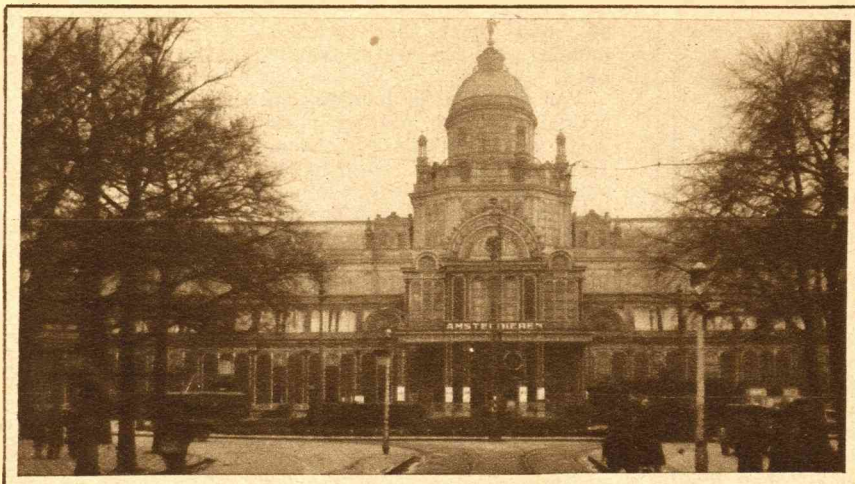
De Noordeinderpoort, naar een tekening van C. Pronk.

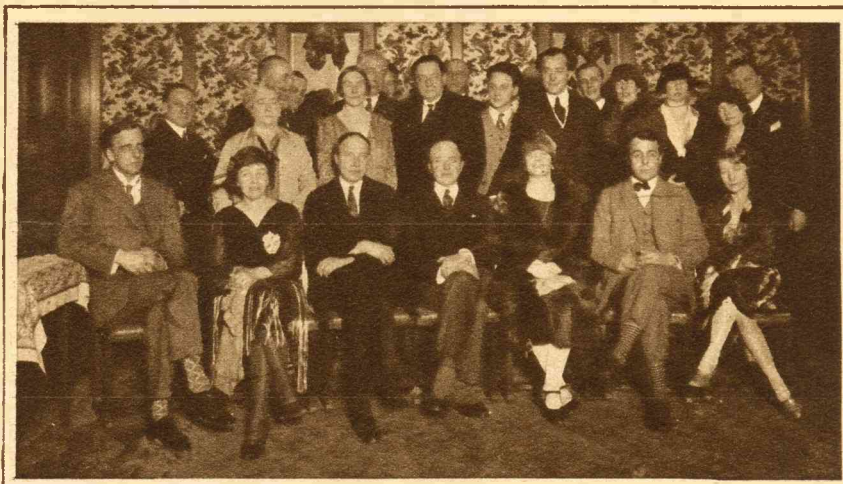
De Nestor der Nederlandsche tooneelspelers, L. B. J. Moor, hoopt den 12en Februari zijn 90sten verjaardag te vieren. Wij kiekten den nog krassen man in zijn woning.

Deze week nam Dr. J. L. C. Wortman, Geneesheer Directeur van het Tesselschade-Ziekenhuis te Amsterdam, afscheid als zoodanig. Dr. Wortman hield een afscheidsreceptie in het Ziekenhuis. De zesde persoon links is Dr. Wortman.

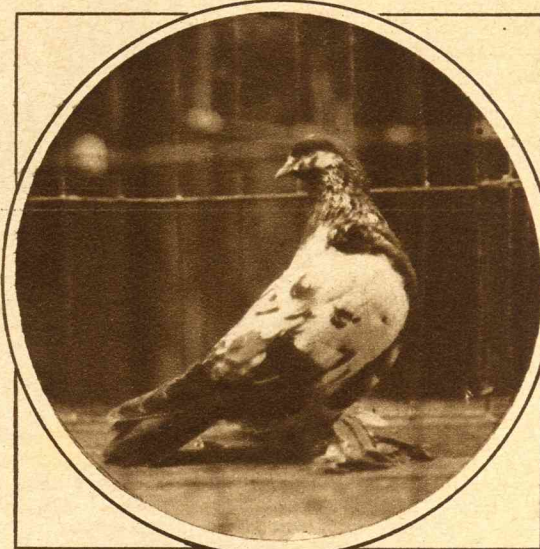
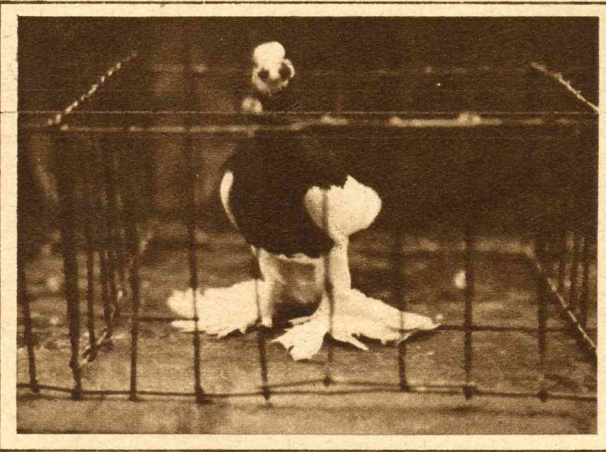
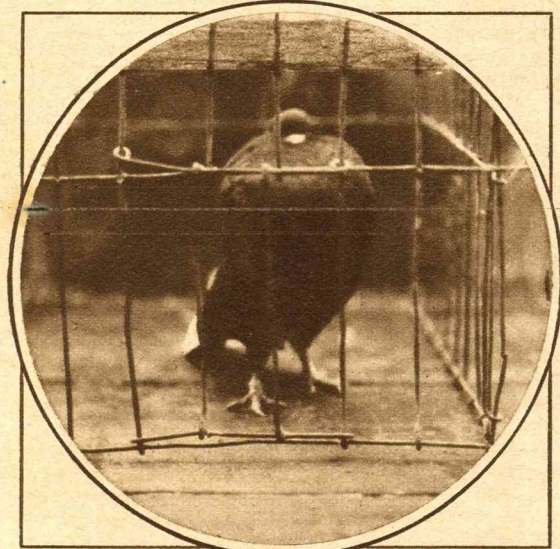

De commissie uit de S.D.A.P., N.V.V. en A.B.B., die de mogelijkheid der stichting van een Volksgebouw onderzoekt, heeft een aanbieding gekregen om het Paleis voor Volksvlijt voor 2½ miljoen gulden te kopen. De commissie heeft het aanbod, als te kostbaar, afgeslagen; het Paleis voor Volksvlijt blijft echter te koop. Als er dus liefhebbers zijn?

In Hôtel Polman heeft een receptie plaats gehad van Henri Ghéon, den schrijver van het thans door het Vereenigd Tooneel opgevoerde „Genesius”. V.l.n.r. zittend: Ed. Verkade, Ghéon's zuster, A. v. Dalsum, Henri Ghéon, Magda Janssens, Henri Evers, Willy Haak. Voorts ziet men onder de aanwezigen nog Paul Huf, Dirk Verbeek, Willem Hunsche, enz.

STADSNIEUWS

De Rotterdamsche Duivenvereniging „De Duif” heeft Zaterdag en Zondag haar eerste clubtentoonstelling gehouden van Binnen- en Buitenlandsche vlieg- en sierduiven. Links: Rood Witpen Holle kropper; midden: Zwarte ekster doffer, oud-Hollandsche tuimelaar; rechts: Leverkleur Witschild, oud-Hollandsche, tuimelaar.

Rechts: In Hotel l'Europe te Amsterdam werd deze week in verband met het 50-jarig bestaan van de vereniging tot verbetering van Keine Kinderbewaarplaatsen een Fancy Fair gehouden. De Thee-schenkerij op de Fancy-Fair.

*

Links: Foto van Burge-meester de Vlucht met zijn kinderen, in het Centraal-station te Amsterdam, voor zijn vertrek naar Southampton, tot waar hij zijn zoon uitgeleide deed, op diens reis naar Shanghai, waar hij bij de Ned. Ind. Handelsbank werkzaam zal zijn.

De Vrouw en haar Rijk

VOOR ONZE KLEUTERS.

No. 105. Meisjesjurk van donkerblauwe serge met roode lakceintuur, welke slechts aan vóór- en achterzijde zichtbaar is. De jurk wordt voltooid door

kraag en manchetten van witte crêpe de chine en een zijden das in de kleur van de ceintuur.

No. 106. Meisjesjurk van gestreepte wollen stof. Het lijfje is geheel recht en wordt

gegarneerd door kraag, manchetten en zakjes in afstekende kleur. Voor het rokje, dat rondom gerimpeld moet worden, neme men de streepen dwars. Men verkrijgt hierdoor dadelijk een aardig cachet.

No. 107. Jongenspakje bestaande uit een broekje (met bretels) van groen laken en een wit flanellen bloesje, dat met een groen lintje aan den hals gesloten wordt.

Voor het geval, dat ge groen laken overhoudt, is het aardigst, hiervan een bijpassend hoedje te vervaardigen.

No. 108. Meisjesjurk van bois de rose popeline, dat verwijd wordt door eenige platte plooiën in het voorpand. De garnering bestaat uit een beige gesp aan de ceintuur, zijden tres en bijpassend lintje voor den kraag.

No. 109. Jongenspakje van zwart fluweel. Het broekje is aan een katoenen lijfje gezet. Het hesje heeft ingezette mouwen en is versierd met een vroolijk geborduurd galon, dat langs kraag, sluitbies en manchetten loopt en tegelijkertijd den ceintuur vormt.

noodzaakt zijn te bed te blijven, houden de diverse couranten ons op de hoogte van den gezondheidstoestand in andere steden en dorpen.

In verband met deze omstandigheid wil ik een en ander over ziekenvoeding meedeelen en enkele bereidingswijzen aangeven.

In elk ziektegeval, meer of minder ernstig, moet de dokter steeds als hoofdpersoon beschouwd worden en de spijsbereidster als zijn assistente. Een goede, harmonische samenwerking tusschen deze beide personen kan alleen den patiënt ten goede komen.

In 't algemeen moet de grootst mogelijke zindelijkheid in acht genomen worden, zoowel wat de voeding betreft, als de omgeving van den patiënt en den patiënt zelf. Immers een zieke heeft weinig weerstandsvermogen en is diensgevolge erg vatbaar voor invloeden van buiten.

kend water is ook afdoende.

Zooveel mogelijk moet getracht worden, den eetlust van den patiënt op te wekken. Om dit te bereiken staan de spijsbereidster verschillende middelen ten dienste als: het eten zeer smakelijk en met zorg bereiden, veel afwisseling in de gerechten brengen. Niet alleen afwisseling in de gerechten maar ook variatie in warme en koude spijsen. Wel moeten koude spijsen eerst bereid, dus gekookt of zeer warm gemaakt worden, maar daarna moeten ze afkoelen. Denk er vooral aan, dat warme gerechten echt warm, koude gerechten echt koud gegeven worden. Neemt de patiënt langzaam voedsel op, dan moet men gebruik maken van een warm waterbodem.

Van grooten invloed op den eetlust van den patiënt is de wijze van opdoen der gerechten. Immers, wanneer een gerecht smakelijk en verzorgd is opgedaan, doet het kijken er naar reeds aangenaam aan, onwillekeurig krijgt men lust, de spijsverteringszappen worden opgewekt en men eet met smaak. Daarentegen zou de eetlust verdwijnen, wanneer de patiënt van te voren iets van de bereiding geroken had. Etenslucht kan zelfs bij gezonde menschen een tegenzin verwekken — hoeveel te meer kan dit bij patiënten het geval zijn.

De patiënt moet kleine porties tegelijk krijgen. Wanneer de zieke een groote hoeveelheid te gelijk krijgt, ontstaat dikwijls het gevoel: dat krijg ik nooit op — 't geen zóo ontmoedigend werkt, dat eer met traagte dan met graagte de spijsen genuttigd worden. Wanneer 'n kleinere hoeveelheid opgegeten is, krijgt de zieke 'n voldaan gevoel — zoo noodig vraagt hij om meer, en heeft het gevoel van beterschap.

Denk er vooral om, dat spijsen, die in de ziekenkamer geweest, niet door anderen opgegeten worden, ook niet, al is de patiënt er zelf niet aan geweest.

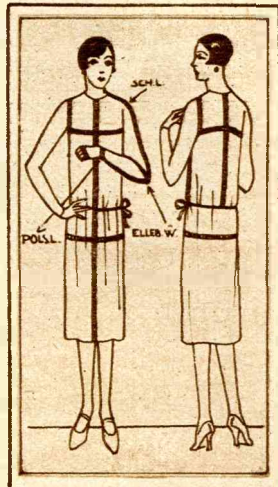
In de ziekenvoeding mag maar een zeer matig gebruik van genotmiddelen gemaakt worden. Deze zouden prikkelend op den patiënt kunnen werken en minder aangename gevolgen hebben.

De spijsbereidster moet er vooral voor zorgen, dat het voedsel licht verteerbaar is. Daar een zieke weinig lichaamsbeweging heeft, is dit een eerste vereischte.

Zij kan dit bijvoorbeeld doen, door 't voedsel fijn te verdeelen als aardappelpurée, ei geklopt met suiker e.d.; en het eten vooral goed gaar maken. Want door 't verdampen van 't vocht in de spijsen worden de vezels uit elkaar gerukt en daardoor gemakkelijker verteerbaar. Wanneer de patiënt (herstellende) moet aansterken, moeten hem zoo ongemerkt mogelijk veel voedende bestanddeelen gegeven worden.

Hier volgen nog eenige verwerkingen van ei en eiwit in dranken.

HELDERSCHE LUNCHROOM
Spoorstraat 51
HELDER
HET adres
voor koffiedrinken

BERICHT. Wij stellen onze lezers in de gelegenheid, van onze mode-ontwerpen naar maat geknipte patronen te betrekken tegen zeer matigen prijs. Men neme daarvoor nauwkeurig de maat op de volgende wijze. Voordat men de maat gaat nemen, bindt men een bandje om de taille, waardoor men de juiste lengte van voor-, zij- en ruglengte af kan meten. Bovenwijdte. De gehele bovenwijdte wordt genomen over het breedst van den rug. (volg. voorb.) Taillewijdte. De Taillewijdte wordt genomen strak om de taille. Heupwijdte. De Heupwijdte wordt genomen 15 c.M. onder de taille, vooral niet te strak. Voorlengte. De Voorlengte wordt genomen vanuit den hals tot het bandje. Zijlengte. De Zijlengte wordt genomen vanuit het oksel tot het bandje. Ruglengte. De Ruglengte wordt genomen vanuit den rugwervel tot het bandje. Schouder-, Elleboog- en Polslengte, waarbij men steeds den centimeter bij den hals laat liggen. (volg. voorb.) Elleboogwijdte. Hierbij houdt men den arm gebogen, daar anders de mouw te nauw zou kunnen worden. Polswijdte. Vuistwijdte. Armsgatwijdte. Heele lengte. De gehele lengte van japon of mantel wordt vanuit den hals gemeten. Met het maat nemen gelieve men nauwkeurig op het voorbeeld te letten. De maten gelieve men bij bestelling van een patroon met het nummer van het gewenschte model duidelijk op te geven aan „Het Patronen Kantoortje“, Postbus no. 1, Haarlem, onder bijvoeging van het bepaalde bedrag in postzegels. Men verwijze daarbij naar den naam van dit blad. Binnen enkele dagen volgt dan franco toezending van het patroon. Nr. 105 f 0.80, nr. 106 f 0.60, nr. 107 blouse f 0.70, nr. 108 f 0.75, nr. 109 f 0.80.

DRANKEN MET EI.

Melk (warm met ei).

Klop het ei in een glas of kroes, voeg daarbij langzamerhand de kokende melk steeds roerende. Doe er desgewenscht wat suiker in.

Koffie met ei.

Klop het ei in een kopje, voeg daarbij de suiker, het koffie-extract en op 't laatst, roerende de kokende melk.

Chocolade met ei.

Kook chocolade melk. Doe het ei in een kopje of kroes, klop dit en voeg, steeds roerende, de kokende chocolade toe.

Verschillende koude dranken met ei.

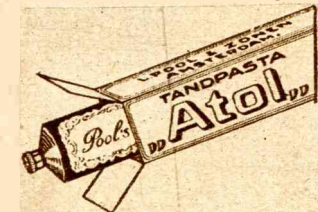
In deze dranken wordt alleen het eiwit toegevoegd. Doch eiwit hangt erg aan elkaar en is in een drank niet lekker. Om het den zieke ongemerkt te geven, wordt het geknipt, 't geen zeer tijdrovend is. Een veel gemakkelijker en afdoend middel is: 't eiwit kloppen en uit laten lekken op een paardeharen zeef — het schuim blijft liggen en 't eiwit, dat opvangen is, is zoo dun als water. Bij vruchtensappen worden deze met suiker in een

IETS OVER ZIEKENVOEDING.

Hoewel deze tijd van het jaar gekenmerkt is door verscheidene ziektegevallen, schijnen er dit jaar wel heel veel zieken te zijn. We zien het allen om ons heen — zijn er in eigen huis geen patiënten, dan wel bij kennissen. Behalve dat we rondom ons velen tijdelijk moeten missen omdat ze ge-

Wilt gij een mooi en gaaf gebit behouden, verzorgt dan steeds uw tanden met het meest betrouwbare merk

Pool's ATOL tandpasta

dan blijven uw tanden gaaf en blank. Frissche peperminthaak. Goed en toch zeer goedkoop.

glas gedaan, water toegevoegd en 't laatst het eiwit, omdat dit anders door 't zure van de vloeistof zou kunnen schiften. Bij andere dranken wordt 't eiwit in een glas gedaan en 't vocht toegevoegd.

De dranken die hiervoor in aanmerking komen zijn: melk, karnemelk, frambozen-, besen-, citroen-, en sinaasappelsap.

EIERGELEI.

3/4 à 1 d.L. melk; 1 ei; 10 gr. suiker; vanillemerg.

Bereiding: Roer het ei in een kom uit met de suiker en het smaakje. Voeg de melk roerende toe. Doe de massa in een goed met boter ingesmeerd kopje en zet het in water, dat juist tegen de kook aan is, gedurende ongeveer 1½ à 2 uur. (Kokend water zou groote gaten in de eiergelei veroorzaken) Geef er een vruchtsapsaus bij.

ARROWROOT MET WIJN.

Op een soepbord 1 dessertlepel arrowroot; rooden wijn.

Bereiding: Meng de arrowroot aan met iets rooden wijn, zóó, dat alle klontjes er uit zijn. Zet 't soepbord daarna op een hoekje van de kachel. Giet zeer snel kokend water toe tot de massa doorschijnend is (dat is, gaar). Is dit niet gelukt, dan de massa even gaar koken. Maak de pap af met rooden wijn en suiker naar smaak of met suiker en kaneel. Dit laatste speciaal voor kinderen.

CATHARINA.

DE VOEDING VAN ONZE KINDEREN.

Hoe vaak komt het niet voor, dat onze kleintjes, ja zelfs ook de grotere kinderen z.g.n. „niet eten willen”. Hoe moeten we dit aanpakken? U weet, even als ik, heel goed, hoe we bij de maaltijden ons geduld moeten bewaren en hoe moeilijk 't is, dit te kunnen volhouden — hoe wij moeders altijd weer geneigd zijn veel te veel ons gevoel te laten werken.

Weet ge er absoluut geen weg mee, bespreek 't geval eens met uw dokter, die altijd wat de gezondheid der kinderen betreft, u een goede raadsman zal blijken. Maar observeer eerst uw kind zelf. Verwent u uw grootsten schat soms te veel? Drinkt uw peuter

niet te veel melk of water of snoept hij niet te veel? Want dit bederft absoluut zijn heerlijken, gezonden eetlust, ik heb 't uit ondervinding, hoor!

Dan wordt iedere maaltijd een ware beproeving voor alle tafelenooten. Vader wordt boos over dat „eeuwige gezanik”! Moeder moet zelf koud eten omdat ze met 't grootste geduld treinen in den vorm van lepels groenten etc. in de open mondjes laat binnen stoomen; ontelbare verhaaltjes moet vertellen, ja zelfs haar vrolijkste liedjes moet zingen. En wat u belooft en hoe er gedreigd wordt, niets helpt. Dringt u te veel op, dan geven zij vaak alles terug en staakt u uw pogingen — dan heeft onze deugniet „niets” naar binnen gekregen. Dit geeft moeder vaak 't gevoel, dat ze haar kind tekort heeft gedaan.

Maak u geen zelfverwijt als ge niets te snoepen of overmatig te drinken hebt gegeven. Den volgende maaltijd zal vaak alles op z'n pootjes terecht komen.

In de meeste gevallen zijn 't altijd kindertjes, die nog geen zusjes of broertjes hebben! Al die kuurtjes en kunstjes leeren ze af als er meer kleuters zijn. Ze willen dan voor elkaar niet onder doen, 't werkt op hun eergevoel. Ik heb eens zoo'n meisje te koffiedrinken gehad; de moeder had altijd last met haar en bij mij... aan tafel met m'n 3 peuters — niets geen last. Ze was 2½ jaar en ze at haar tot „dobbelscheuten” gesneden boterhammetje keurig met haar klein vorkje op. Toen ze later naar huis ging, kon haar mammi 't bijna niet gelooven. Zien eten doet eten!

Een echt Hollandsch gezegde: „Lieve koekejes worden niet gebakken” moet ge, als uw kind gezond is en er geen afwijkingen zijn, steeds toepassen. Een kind moet de spijzen die voor zijn leeftijd geschikt zijn, leeren eten, en al trekken ze nog zulke vieze gezichten, met geduld en zelf kalm te blijven, met vriendelijke woordjes komt ge héél ver... laat nooit uw drift den vrijen teugel. Ge bereikt niets! En heusch, na uw volharding zult ge de voldoening smaken, dat hij of zij 't versmadelijk gerecht

lekker gaat vinden en 't zelfs later als ze jarig zijn op hun speciale menu staat.

Laat ze alles goed kauwen, geen groote stukken inslikken, niet praten met den mond vol en niet bij ieder hapje drinken. 't Zgn. „metselen” is uit den booze. Een klein slokje water af en toe kan geen kwaad — maar geen melk bij 't middagmaal, 't is maar onnoodige „maagvulling” en komt uw kleintje niet ten goede!

Maak hun bordje van te voren klaar, niet als ge zelf zult gaan eten. Snijd 't vleesch héél fijn van te voren en maak de spijzen goed fijn. Een overladen bord bevordert den eetlust niet!

Gij moet steeds rekening houden met de physiologische behoefte van uw kleintje en 't niet op onverstandige wijze voeden. Hierdoor ontstaan allerlei nadeelen. Alles met maat! Geef ge te veel voedsel, dan kunnen er niet alleen storingen optreden van 't spijsverteringsstelsel, maar huidziekten, ziekten van 't zenuwstelsel en van de stofwisseling zijn dan niet vreemd. Een te weinig toedienen van voedsel wat inhoudt een tekort aan eiwit, koolhydraten en vet, heeft vaak tot gevolg: magerheid, weinig weerstandsvermogen bij ziekten en meer kans op deze laatste; bloedarmoede en vaak een abnormale ontwikkeling van 't lichaam.

En nu moet ge de maaltijden, de indeeling van ontbijt, lunch en middagmaal (warm) zoo inrichten dat ze 't beste tot hun recht komen!

EENE AVONDJAPON

De tijd, waarin we met onze toiletjes bijzonder kunnen pronken, is in vollen gang.

Per slot van rekening kunnen we altijd met onze costumes voor den dag komen en eischt ieder seizoen en iedere gelegenheid haar eigen dracht, maar het eigenlijke avondtoilet hoort toch 't meeste thuis in schouwburgen, op diners, danspartijtjes, in 't kort, bij alle gezellige tijdpasseeringen, welke we in den winter zoeken. De omgeving is er ook heelemaal naar en bij de keurige salons of zalen, het verlicht, bij bloemdecoraties, glimmende vloeren en meubels, bij hoffelijk nijgende menschen, past een keurig, smaakvol toilet.

Jammer genoeg zijn de toiletten niet altijd even mooi en worden onze oogen, wat de kleeding betreft, maar al te dikwijls gekwetst door de wansmakelijkste maaksels en kleuren.

Werkelijk jammer, daar 't materiaal meestal kostbaar is.

De avondtoiletjes kunnen anders zoo verbazend aardig zijn, zoo soepel, zoo licht, zoo gracieus en zoo fleurig. Natuurlijk ligt het tot z'n recht komen van eene japon ook voor een groot deel aan de draagster, en wat is het niet prettig, als zij kan beschikken over eene groote garderobe, zoodat ze dan eens in dit, dan weer in dat costuumpje kan verschijnen. Heusch, als je veel uitgaat, is het niet prettig, steeds 't zelfde aan te moeten hebben.

Er wordt dan ook heel wat overleg gepleegd met de naaisters, heel wat nieuws gemaakt of klaar gekocht. In de modezaken kunnen we te kust en te keur gaan in tal van mooie toiletjes en toch is het soms nog zoo moeilijk te besluiten. Aan het een vinden we dit

Als 't eenigszins kan, stelt uw warm middagmaal — 't woord zegt 't reeds — in 't middaguur. Uw kleintjes zullen meer eetlust hebben om 1 uur, dan 's avonds om 6, ja zelfs in sommige gezinnen om 7 uur 's avonds — 't uur waarop onze pukken naar bed moeten.

Maar is 't onmogelijk, geef hun dan 's morgens een lekker bordje warme pap, vóóral in 't gure jaargetijde, een boterhammetje toe en bij 't koffiedrinken een lekker warm hapje van den vorigen dag — hierop een paar ferme boterhammen, een glaasje melk en uw kleuter is verzadigd! Om 4 uur à half vijf nog een glaasje melk met beschuitje en de rek is niet te groot tot 's avonds.

Voor de schoolgaande jeugd lijkt mij een warm hapje, wat gestoofde groenten met aardappelen goed fijn gemaakt; wat rijst met fijn gesneden vleesch en wat jus, wat bruine boonen met spek, tusschen den middag zéér gewenscht. Laat hen als er nog tijd voor is en ze nog wat gespeeld hebben vóór 't koffiedrinken, nog op den divan wat uitrusten, tot ze weer schoolwaarts gaan, desnoods de bleekneusjes even boven op hun bedje! Dit doet wonderen!

Regelmaat, orde, zoo weinig mogelijk snoeperijen, niet te veel melk (geen genotmiddelen zooals peper, mosterd etc.) kortom goed gekozen spijzen met veel voedingswaarde, en uw kinderen zullen gedijen als „kool”.

CORMA v. 't L.-T.

zijn de ontwerpen voor den rok- en mouwrand à f 0.75 aan 't bureau van dit blad verkrijgbaar. Men zende dit bedrag daartoe aan postzegels in en vermeldt op de enveloppe: „Borduurpatroon”.

't Japonnetje is als maaksel heel eenvoudig gehouden, de bloemversieringen op rok en mouwen echter moeten 't hem doen.

Zooals u ziet, is het bovengedeelte overblousend geknapt en zijn 't rokje en de mouwen zeer wijd genomen. De bloemen vallen dus gedeeltelijk in de plooiën weg. Door het heen en weer gaan der stof, bij het bewegen, zullen de motieven een aardig effect opleveren.

Wanneer u den rok op 180 c.M. wijdt en 50 c.M. hoogte berekent, kan het ontwerp juist tien maal herhaald worden.

Neemt u de mouwwijdt op 60 c.M., wat niets te wijd is voor dunne soepele stof, dan gaat het mouw motief er juist vijf keer op.

De kleuren zijn gedacht bij een licht lila stofje, b.v. crêpe georgette. Voor kraag, vest en bloemen zilvergrijze velours chiffon. De onderkant van een donkerder tint lila, omzoomd met zijde van de japonkleur, de nerven bronsgeel. Alles in steelsteek uitgevoerd.

De grijze bloemen worden gecontoureerd met donkerlila, de gesteelsteekte nerven weer bronsgeel, terwijl de geslingerde gele draad vastgelegd wordt door middel van een grijzen.

't Smalle bandje, hetwelk de ruimte aan den onderkant van de mouw samenvat, is donkerlila.

De ceintuur, bestaande uit eene strook, welke eenige keeren om de heupen is gewikkeld en met drie groote lussen wordt afgewerkt, is van lichtlila crêpe georgette.

Om 't patroon op de stof te krijgen, doet u het beste het ontwerp op vloeipapier over te tekenen, op de stof te leggen, eerst de slingerlijnen borduren en dan voor iedere bloem twee punten door 't vloeipapier op de stof te naaien b.v. het middelpunt en één hoekpunt van een blad.

Is dit gebeurd, zoo kan 't vloeipapier verwijderd worden en de overeenkomstige punten van den rok en uit grijze stof geknapt bloemen, op elkaar gelegd worden en door het borduren verder afgewerkt. Met den donkeren rand doet u natuurlijk eveneens. Nadat alles geborduurd is, wordt de japon van onderen afgewerkt, door de stof en applicatierand tegen elkaar te slaan en te zoomen. MIEP.

WENKEN.

Die badhanddoeken met gekleurde strepen, moeten niet eerder gewasschen worden, dan dat ze een nacht in koud water met een handvol zout hebben gestaan. Dan in heet zeepwater uitwasschen, waarin een kopje azijn is gemengd.

Het behoud van de traploopers is, op elke trede er een kussentje onder te leggen, z.g. looperkussentjes. Het is, vooral voor lange trappen, een heele karwei, die te maken. Maar we kunnen 't ook doen met oude kranten, die we op de vereischte dikte en maat vouwen.

OPLOSSING KALENDER-REBUSSEN

Aangezien vele koopers den bij den kalender behorenden prospectus kwijt geraakt zijn, worden wij overstelpt met aanvragen, hoe en wanneer de rebus-oplossingen moeten worden ingezonden.

Ziehier ons antwoord:

De oplossingen van de zes rebussen moeten gezamenlijk worden geschreven op een briefkaart en ingezonden aan den Prijsvraagredacteur van ons blad, vóór 1 April a.s. In den linker-bovenhoek van de adreszijde schrijven men bovendien het woord: Kalender.

Zijn er meer goede oplossingen dan prijzen, dan worden de winnaars door het lot aangewezen.

De juiste oplossingen worden in ons nummer van 15 April 1927 bekend gemaakt onder vermelding van de namen der prijswinnaars.

De volgende prijzen zijn voor de goede oplossing van alle 6 kalenderrebussen beschikbaar gesteld: 20 flacons prima eau de cologne, 10 fraaie tabakspijpen, 5 luxe doozen zeep, 5 boekwerken, 20 stel fraaie platen.

DE GEHEELE KALENDEROPLAAG IS UITVERKOCHT

Wie 't laatst lacht, lacht 't best

U kunt met Uw oogen toch nooit te voorzichtig zijn. Koopt Uwe brillen en Pince-Nez bij:

F. M. E. BOLLEMEYER
Opticiens
Javastraat 117 - Amsterdam.

Vraagt SPOOR's MOSTERD

GEEN ONGELUK.

Hij werd gekeurd voor de levensverzekering. „Ooit ernstig ziek geweest?” vroeg de dokter.
„Neen.”
„Ooit een ongeluk gehad?”
„Neen.”
„Nooit in uw leven een enkel ongeluk gehad?”
„Neen, nooit. Alleen ben ik verleden voorjaar maar door een stier over een heg gegooid.”
„En dat noemt u geen ongeluk?”
„Neen, want het dier deed het met opzet.”

VER WEG.

„Maar mijnheer,” zei de welwillende politie-agent tot den niet al te uchteren uitgaander, „u kunt toch zoo niet in uw huis komen. Wilt u nu de deur open krijgen met uw sigaar?”
„Sigaar? sigaar?” En terwijl hij vol aandacht naar het gehavende stompje keek... „Maar dan moet ik m'n sleutel hebben opgerookt.”

ZIJ WIST ZICH TE REDDEN.

„Ik hoor, Betje, dat, als je met de kleine uitgaat, je in het plantsoen met allerhande volk staat te praten. Dat heb ik je zoo verboden. Als dat weer voorkomt, doe ik je weg.”
„Maar mevrouw, daar kan ik niets aan doen — allemaal kennissen van mevrouw; want iedereen, die voorbij komt, kijkt 't lieve kind aan, blijft staan en zegt: „Wat een mooi kind, precies de moeder!”
„O zoo... Dan heb ik niets gezegd.”

HET WAS TE KLEIN.

„O, u hoeft voor dat vleesch niet bang te zijn,” zei de hotelhoudster tegen den gast, die 't eenigszins wantrouwend bekeek.
„Dat ben ik ook volstrekt niet, juffrouw,” luidde het antwoord. „Ik heb wel een vier maal zoo groot stuk op m'n bord gehad, en dat joeg me zelfs nog geen vrees aan.”

RECLAME.

Man, die op de markt een „geneesmiddel” aanprijst: „Twee jaar geleden was ik een magere, zenuwachtige, gebroken man — een lichamelijk wrak! Wat denkt U, dat die verandering heeft teweeggebracht?”
Stem: „Welke verandering?”

WAT VOOR EEN SPELD?

„Versmaad het kleine niet,” zei de Amerikaansche millionaire met een geweten als een hooischuur. „Ik zelf had geen cent in de wereld en een speld, een simpele speld was de grondslag tot mijn fortuin!”
„Een speld?”
„Ja, ik kwam juist van een bankier waar men mij weigerde in dienst te nemen als kantoorclerk, toen ik op straat eensklaps een speld in 't oog kreeg.”
„O ja, dat is een oude bekende mop,” zei de ander, „die kennen we! De bankier was getroffen door uwe oplettenheid, riep u terug en plaatste u aan het hoofd van zijn zaak.”
„Neen, zoo was het niet. Ik zag de speld en raapte ze op en verkocht ze voor... 1200 dollars.”

ROOKT

Spa tram

ORDERS OPVOLGEN.

Een kolonel, die promotie gemaakt had, gaf zijn regiment een feest-maaltijd.
De mannen toesprekend, zei hij: „Val zonder medelijden op het eten aan — doe, alsof het de vijand was.”
Na afloop van 't maal zag hij een sergeant, die twee flesschen wijn in z'n jaszak stopte.
„Wat doe je daar?” vroeg hij.
„De orders-opvolgen, kolonel. Als je den vijand niet doodt, moet je hem gevangen nemen.”

DE GRAFSTEEN.

Het oude echtpaar bracht een bezoek aan het kerkhof. De vrouw liep een eindje voor den man uit en bleef eensklaps staan voor een grafsteen, waarop de woorden stonden „Tempus Fugit” (de tijd snelt heen) en zich herinnerende, dat die ook op de oude klok thuis stonden, riep ze haar man toe: „Kijk eens man, hier heb je 't graf van den man die onze klok gemaakt heeft.”

V. ROSSEM'S
Poorters-Toeback
30 ct. per half ons.

EERGEVOEL.

Rechter: „Dus u hebt in het restaurant gestolen, omdat u honger had? Waarom hebt u dan niet iets eetbaars genomen, in plaats van het kasgeld?”
Beschuldigde: „Mijnheer de rechter, ik heb ook mijn eergevoel. Ik sta er op, te betalen wat ik eet.”

„Ik lees daar dat de zaak van Zondergeld vannacht tot den grond toe is afgebrand. Je moet de vlammen wren ver hebben kunnen zien.”
„O, die heb ik zes maanden geleden al gezien.”

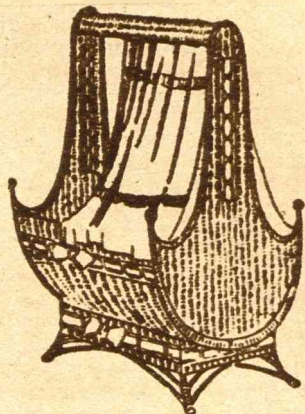
VOLDOENDE AANBEVELING.

Mevrouw: „Nam mevrouw S... je maar zoo dadelijk, Mietje — wou ze geen getuigschriften van je hebben?”
Dienstmeisje: „Dat was niet noodig, zei ze: als ik 't bij u drie maanden uitgehouden had, dan was ik 'n engel.”

AFGESNOEPT.

Hij: „Dus, je wilt niet mijn vrouw worden?”
Zij: „Neen, maar ik wil een zuster voor je zijn.”
Hij: (ontstemd): „Och kom, dat is zoo oud als...”
Zij: „Toch niet: gislaren heeft je broerme gevraagd, en ik zei ja.”

Wiegen en

Luiermanden

bij **P. F. L. DE RIDDER**
alleén Hartenstraat
Tel. 43193, Amsterdam.

TEGENSTRIJDIG.

Patiënt (tot zijn vrouw): „Dat is te erg: eerst verbiedt de dokter mij streng alle specerijen, en nu zendt hij me een gepeperde rekening!”

VOLKOMEN VERTROUWEN.

„Belachelijk, om te zeggen, dat de ring, dien George me gaf, niet echt is — ik vertrouw hem volkomen.”
„Toch zou ik je aanraden, er eens mee naar een goudsmid te gaan.”
„O, dat heb ik natuurlijk al gedaan.”

DE KLEINIGHEID.

„Ik hoor, dat er maar een kleinigheid is, die Annie er van weerhoudt, om Meyers te trouwen.”
„Zoo, wat dan?”
„Meyers.”

JUIST.

Bezoeker: „Nu, op dat portret heeft de schilder u niet weinig geflatteerd!”
Oude juffrouw: „In dat geval was hij althans beleefder dan u!”

GELEGENHEID...

Zij: „Wat, hebt u een hond? En ik dacht, dat u niet van dieren hield.”
Hij: „Ja, dat is ook zoo. Maar mijn vrouw heeft op een uitverkoop een kist hondenzeep gekocht.”

ZIJN GETUIGEN A DÉCHARGE.

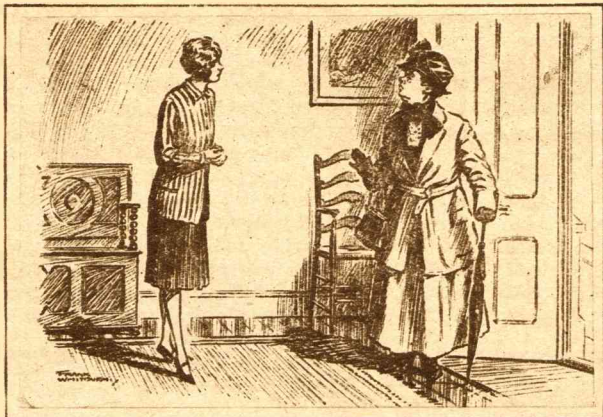
Rechter: „Beken nu maar liever; je hebt nu drie getuigen gehoord, die je den diefstal hebben zien plegen.”
Verdachte: „Wat beteekent drie? Ik kan wel honderd duizend menschen hier laten komen, die het me niet hebben zien doen.”

DOORZIEN.

Oude Jongevrouw: „Denkt u toch eens, op deze plaats ben ik al driemaal in 't water gevallen!”
Heer: „Probeert u het toch eens met een huwelijks-advertentie!”

BIJ 'T CONCERT.

Professorsvrouw: „O, wat is dat een heerlijke melodie!”
Professor: „Ja, ja, dat vind ik ook... Ik zal terstond een knoop in mijn zakdoek leggen om haar niet te vergeten!”

Mevrouw: „Wil ik je koffer laten halen?”
Nieuwe meid: „Neen, dank u, mevrouw; de eerste week laat ik die gewoonlijk aan het station staan.” (London Opinion.)

Hoest, Keelpijn

Mijnhardt's Hoesttabletten. Doos 30 ct.
Mijnhardt's Keelpijntabletten. 60 en 30 ct.

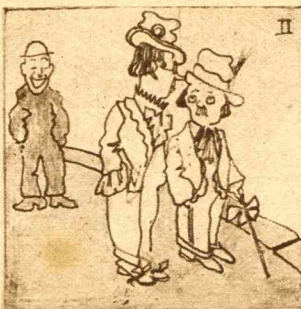
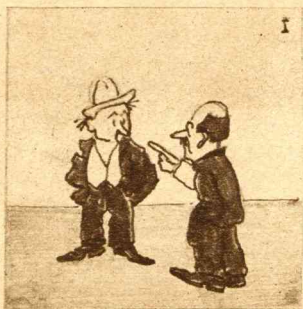
Bij Apoth. en Drogisten

Aambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar het sedert 25 jaar onovertroffen preparaat Suppositoria der Firma Goedecke & Co. In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af. Gen. vertegenw. voor Ned., Oskar Koch, A'dam, Adm. de Ruijterweg 196, Tel. 24196.

Annusol

WEEKREVUE

I. Men is gauw geneigd om Amerika als het meest vooruitstrevende land in de wereld te beschouwen. Dat men daar ook zijn zwakheden heeft, blijkt wel uit het feit, dat daar een zekere loodgieter, Kelbey geheten, na het afleggen van zijn chauffeursexamen, naar een betrekking solliciteerde bij een taxi-maatschappij. Nu wilde het ongeluk dat de man rood haar had. Hij ging naar den directeur, die tegen hem zei: „Jammer voor jou, maar we nemen geen employés met rood haar.” En op den vragenden blik van den sollicitant verklaarde hij: „We hebben ondervonden, dat mannen met rood haar intelligenter zijn, maar, too speedy”. Ze hebben te veel „pep” ze rijden veel te hard en dat is niet goed voor taxi-chauffeurs.”
„Goed”, zei de kwieke loodgieter, „dan ga ik zelf beginnen. Morgen koop ik mijn eigen taxi.” En met de hulp van de Red-Heads-Club. (Roode-hoofden-club) die zijn zetel in Newark heeft, slaagde hij erin, een stevige concurrent te worden.

II. Dat rose en rood niet overal gehaat zijn, blijkt uit het feit, dat er zeker Fransch modekoning decreteert, dat in de komende heerenmode „rose” de hoofdkleur zal zijn. Bij het nieuwe rose pakje hoort een rose slappe hoed en rose schoenen met gummi-zolen. Met recht zijn er reeds geweest, die het betreuren, dat deze nieuwe mode met rose is ingezet en dat men niet liever met oranje of hemelsblauw begonnen is. Het ligt natuurlijk voor de hand, dat de kantwerksters eerstdaags weer goed werk zullen krijgen, want we twijfelen niet, of bij deze rose maskerade zullen ook de kanten manchetten en ruche weer opgang maken.

III. De politie te Chicago is een zonderlingen handel op het spoor gekomen, namelijk een handel in babies. Tegen prijzen van 250-1500 dollar konden vrouwen bij handelaarssters babies kopen. Reflectanten waren vooral vrouwen, die ontheffing van belasting nastreefden.

MEUBELEN

vindt U in
GOEDKOOPE
prijzen bij

A. L. BUEHRE
OVERTOOM 260

VAN RIJN'S

Utrecht **MOSTERD**
De Beste

ZAL NIET GAAN.
Hij: „Is die zonsondergang niet uitstekend?”
Zij: „Ja, heerlijk. Ik zou er wel den heelen dag naar kunnen kijken”.

TEGENWOORDIGHEID VAN GEEST.

Een rijk, maar gierig koopman roept met oudejaarsavond zijne kantoorbedienden in zijn heiligdom, om hun, een voor een, het nieuwjaarsgeschenk te overhandigen.
De jongste hunner ziet ze allemaal met tamelijk onverge-noegde gezichten het lokaal weer verlaten.
Eindelijk wordt ook zijn naam afgeroepen.
De chef overhandigt met een korte toespraak hem drie gouden tientjes, welke in een stukje vloeiend papier gewikkeld zijn. De bediende voelt daar doorheen, dat het geschenk karig toegemeten is.
Snel beraden dankt hij met een diepe buiging en laat daarbij als bij ongeluk het geld op den grond vallen, zoodat de goudstukken in verschillende richtingen weggrollen.
Hierna bukt hij, om ze weer op te rapen, maar opmerkelijk lang blijft hij bezig.
„Heb je ze nog niet gevonden?” vroeg eindelijk de principaal.
„Tot dusverre,” antwoordde het jonge mensch, steeds ijverig zoekende, „eerst drie.”
De principaal zocht nu mede — en vond er nog twee.

VOORUITGANG.

„Wel, juffrouw, hoe is 't met uw zoon, die aan 't tooneel gegaan is? Komt hij vooruit?”
„O ja, verleden jaar deed hij in den optocht mee voor de achterpooten van den grooten olifant, en dit jaar is hij de voorpooten”.

ELECTRISCH LICHT.
Een oude boer, die voor de eerste maal naar Amsterdam was geweest voor zijn zaken, kwam zeer slecht gehumeurd weer thuis.
„In dat hotel”, zei hij, „laten ze den heelen nacht het licht branden, zoodat ik geen oog kon dicht doen.”
„Maar waarom heb je het dan niet uit geblazen?” vroeg zijn vrouw.
„Uitgeblazen! uitgeblazen! dat kon ik niet, het zat in een fleschje.”

DIE LIEVE KLEINEN.
Wimpie (tegen zijn Mama die druk zoekt heeft): „Ma! ma! och mogen we even uw valsche tanden? We wilden tandmeesterlijke spelen!”

Voor een bril om goed te lezen,
Moet je toch maar bij **HELLE** wezen.

Slechts één kwaliteits! Het bestel!

Glas in bril, rond of ovaal	f 0.50
„sterk gebogen	— 1.—
Gouddouble brillen met glasheldere randen	— 5.—
„en vlakke glazen	— 6.—
Idem met bolle glazen	— 5.50
Gouddouble pince-nez met vlakke glazen	— 4.50
Idem met bolle glazen	— 5.50
Gouddouble brillen met of zonder metaal-	— 5.50
rand met vlakke glazen	— 6.50
Idem met bolle glazen	— 2.40
Gouddouble So-Easy compleet	— 2.40

10 JAAR GARANTIE

HELLE & Co. - AMSTERDAM

OPTICIENS T.O.G.

Kinkerstraat 189

HARD VAN BEGRIP.

Zij: „Ik wil er zelfs niet aan denken, om met je te trouwen. Je bent het dwaaste schepsel op de wereld. Ik vind je eenvoudig afstootend en ik zou nog niet met je trouwen al was je de laatste man op de wereld. Ik haat je.”
Hij: „Dus je wijst me af?”

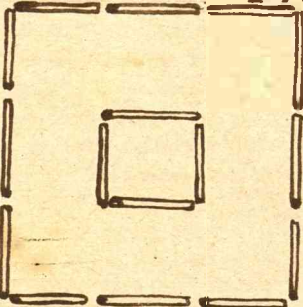
„Hé, Snapper, jij daar ook? En nog wel met een van mijn goede bekenden bij je?”
„Goede bekende? Wat — wien bedoel je?”
„Mijn paraplu.” (London Opinion).

IN DEN SCHOUWBURG.

Suppoost: [Hier kunt u niet uit, het is een nooddeur, mijnheer. Heer: Die moet ik hebben. Daar ginds zitten twee schuldeisers van me.

VERHINDERING.

„Je beloofde, het geleende geld in den loop van den winter terug te geven, en nu heb je 't niet gedaan!”
„Hebben we dan dit jaar winter gehad?”

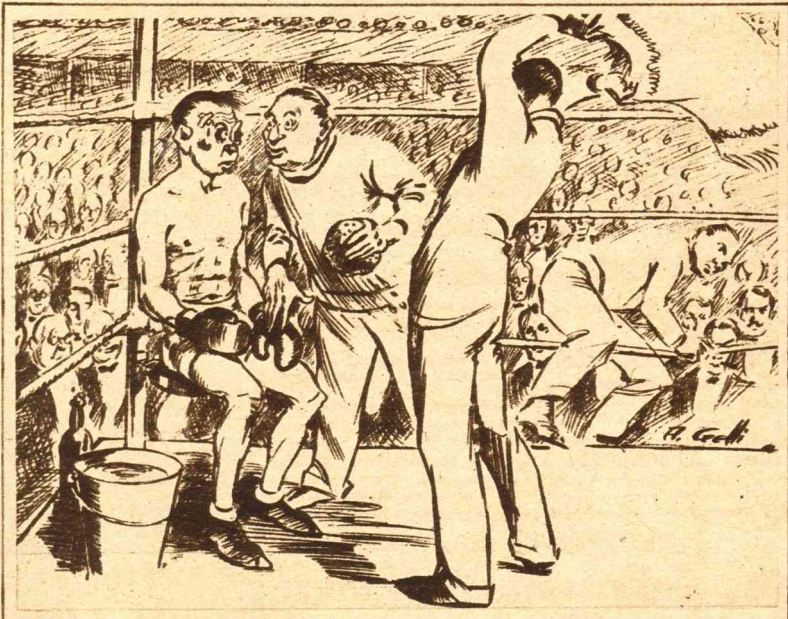
Prijsvraag No. 44

Nevenstaande tekening laat twee vierkanten zien, door lucifers samengesteld. Stel u nu voor, dat het middelste vierkantje een eiland is, waarheen u een brug moet slaan en u hebt maar 2 lucifers te uwer beschikking; hoe zoudt u dat klaar-spelen?

Als prijzen worden beschikbaar gesteld:

**1 koperen tabakspof, 1 luxe jampotje,
1 luxe bloempotje, 1 doos zeep.**

Oplossingen per briefkaart, (de lucifers kunnen eenvoudig met lijntjes worden aangegeven), worden ingewacht vóór 11 Februari aan het adres van den Prijsvraagredacteur van „De Stad Amsterdam,” Keizersgracht 234, Amsterdam.

Helper tot leelijk togetakelden bokser: „In de volgende ronde zal je 't moeten doen Jan, ga ferm op hem af en laat hem vooral niet merken, dat-ie je bezeerd heeft.” (The Passing Show)

„La Paz”

'n tractatie voor jong en oud!

Frisch en opgewekt

Dr. Claude L. Wheeler, een bekend Engelschge-neesheer schrijft:

„De winst aan levenskracht door Sanatogen is blijvend, 't bouwt de cellen van het lichaam op en versterkt deze, omdat het een werkelijk celvoedsel is.”

Door lichaam en zenuwen te versterken met Sanatogen zult ge in staat zijn meer en beter te werken en toch onvermoeid van Uw vrijen tijd te genieten. Sanatogen voert extra kracht aan het lichaam toe, omdat het juist die stoffen — phosphorus en albumine — bevat, waaruit nieuwe kracht wordt opgebouwd. Op die wijze voegt Sanatogen kracht bij kracht en zult ge reeds binnen enkele weken den versterkenden invloed op Uw gestel ondervinden.

SANATOGEN

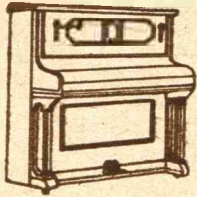
Het zenuwsterkend voedsel

Bij alle Apoth. en Drogist vanaf fl. 1.— per bus

HAEMOFERRIN (STAALHAEMATOGEEEN)

Een door NEDERLANDSCHE
ARTSEN beproefd en aanbevolen
Bloedvormend Versterkingsmiddel
Aangenaam van smaak
f 2.60 p. heele flesch - f 1.60 p. halve flesch
Dr. H. Nanning's Pharm. Chem. Fabriek, Den Haag

Vraagt eens aan

onzen nieuwen catalogus No. 65,
waarmede U in drie jaar door een-
voudig huren eigenaar is van een

**Piano - Kunstspelpiano -
Vleugel - Orgel of Kunstspelorgel.**

Meer dan duizend instrumenten worden jaarlijks door
ons geplaatst. Wij leveren franco door geheel Neder-
land met tien jaar garantie, elk bekend fabrikaat.

N.V. HEES & Co., Delft, Piano- en Orgelfabr.

Een prachtig modern
EIKEN ORGEL f 190.—
met registers, koppelingen,
Vox-humana, kniezwelen enz.
is zeker welkom. Langdurige
garantie. Fr. huis. Conditien:
J. SAKES, Orgelhandel
Kanaalstr. 90 - Amsterdam

Mijnhardt's

**zenuw-
tabletten**
zenuwstillend
zenuwsterkend

Buisje 75 cent
Bij Apoth. er. Drogisten.

Ik wil mijn Rheumatiek kwijt!

De heer J. J. COENRAETS, Pieter Aertszstraat 83 te Amsterdam, schrijft ons:

„Ik leed gedurende meer dan 8 jaar aan rugpijn, tot ten slotte de
„DE WITT'S PILLEN mij genezing brachten. De pijnen hielden
„spoedig op en binnen korten tijd was ik weer geheel de oude.”

Deze mededeeling is wéér een afdoend bewijs voor de schitterende werking der

DE WITT'S

NIER- EN BLAASPILLEN

Er bestaat geen geheim omtrent de samenstelling van de **De Witt's Pillen**. De formule is op iedere doos aangegeven en zal Uw apotheker of dokter U vertellen, dat deze medicijn geschikt is voor oude en jonge menschen en dat ze niet zal falen gunstige resultaten te brengen.

Om pijn in den rug of beenen of gezwollen gewrichten te genezen, om het lichaam van giftige, nadeelige en op het gestel werkende stoffen te zuiveren, om de werking van de ingewanden goed te doen plaats vinden en de functioneering van de urine-organen te verbeteren, is er geen beter middel dan de **De Witt's Pillen**.

Door onderstaande bon in te vullen en aan ons te zenden, kunnen de lezers gratis een middel ontvangen, dat genezing brengt voor:

Rugpijn	Blaasontsteking	Heuplicht	Spierpijn
Rheumatiek	Niersteen	Gewrichtspijnen	Licht

en alle andere kwalen, welke ontstaan door de aanwezigheid van urine-zuur in het bloed. Dit is een oud beproefd middel, daar **De Witt's Pillen** mannen, vrouwen en kinderen in alle werelddelen sedert 50 jaar hebben genezen en wordt dit middel U heden gratis aangeboden, indien U het wilt beproeven.

Speciale Coupon voor Gratis behandeling

Aan E. & C. de Witt & Co. Ltd. Prinsengracht 983, Amsterdam

Verzoeken omvang een gratis proefdoosje **De Witt's Pillen** te zenden, waarvoor ingesloten 20 ct. porti.

Naam

Adres

De **Witt's Pillen** zijn verkrijgbaar bij de goede apo-
thekers en drogisten à f 2.- de 1/2 en f 3.- de 1/4, flacon.

WAARSCHUWING!

Namach wordt gestraft bij de wet!

De echte **De Witt's Pillen**
zijn verpakt in blauw be-
drukte doozen, voorzien
van roode dwarsstrepen.
Eischt dus deze origineele
verpakking van Uwen le-
verancier.

Te Amsterdam o.a. bij A. D. den Boer, Cleban & Co., van Tuyl.

**Als gij
s avonds uitgaat**

5.⁹⁰

Zilver Brocaat
eleg. moderne
dansschoen. met
Louis XV hak

Zeer Chique Pru-
nelle bandschoen.
met Louis XV hak.
in licht grijs, cham-
pagne, bruin

2.⁹⁰

Dames Lakschoen-
tje hoog elegante,
moderne uitvoering.
Het allernieuwste
model

4.⁹⁰

Terracotta Croco,
beige hagedis & lak
1 band n Smaak
vol uitgevoerd fan-
tasieschoentje. . . .

6.⁹⁰

Heeren Lak-Mo-
lières, met zwart
suède inzet, wit
randgenaaid. Uit-
stek. pasv. Modern

7.⁹⁰

Aluf

AMSTERDAM * DEN HAAG * ROTTERDAM

DE ERVE
H. DE JONG
WORMERVEER

*Fijnste Melkchocolade met Nougat
per tablet 10 cent*

FOTOHANDEL
GERARD R. DE GOEDE
114, Adm. de Ruyterweg
b/d Krommert

Speciale inrichting voor het
ontwikkelen en afdrucken.
Vergrooten

Het Kinderwagenhuis
Lutmastraat 49
hoek 2de v.d. Helststraat.
Kinderwagens, Kinderstoelen, Vouw-
wagens, Poppenwagens, Electr. Orna-
menten beneden iedere concurrentie.
Vliegende Hollanders . . . f 5.85
Poppenwagens f 5.90 enz.

SPIEGELS
Direct van fabriek
op f 1.— per week
Brieven onder Motto Spiegels,
bureau van dit blad
Keizersgracht 234, Amsterdam

LIEFHEBBERS van de
Echte Geldersche Rookworst
Let vooral op het loodje met den vollen naam:
STEGEMAN & Co. - Deventer

PHOTO-ARTISTIQUE
v. d. Helstplein 6 - A'dam
Laat U eens 3 prachtfoto's maken voor
f 1.25. Vergrooting 35 X 45 naar ieder
portret 5 gulden franco huis. Kunstvol
geschilderde photo's uiterst billijk. Ont-
wikkelen en afdrucken voor Amateurs.

Jurrol geneest en verfrscaait de Huid